

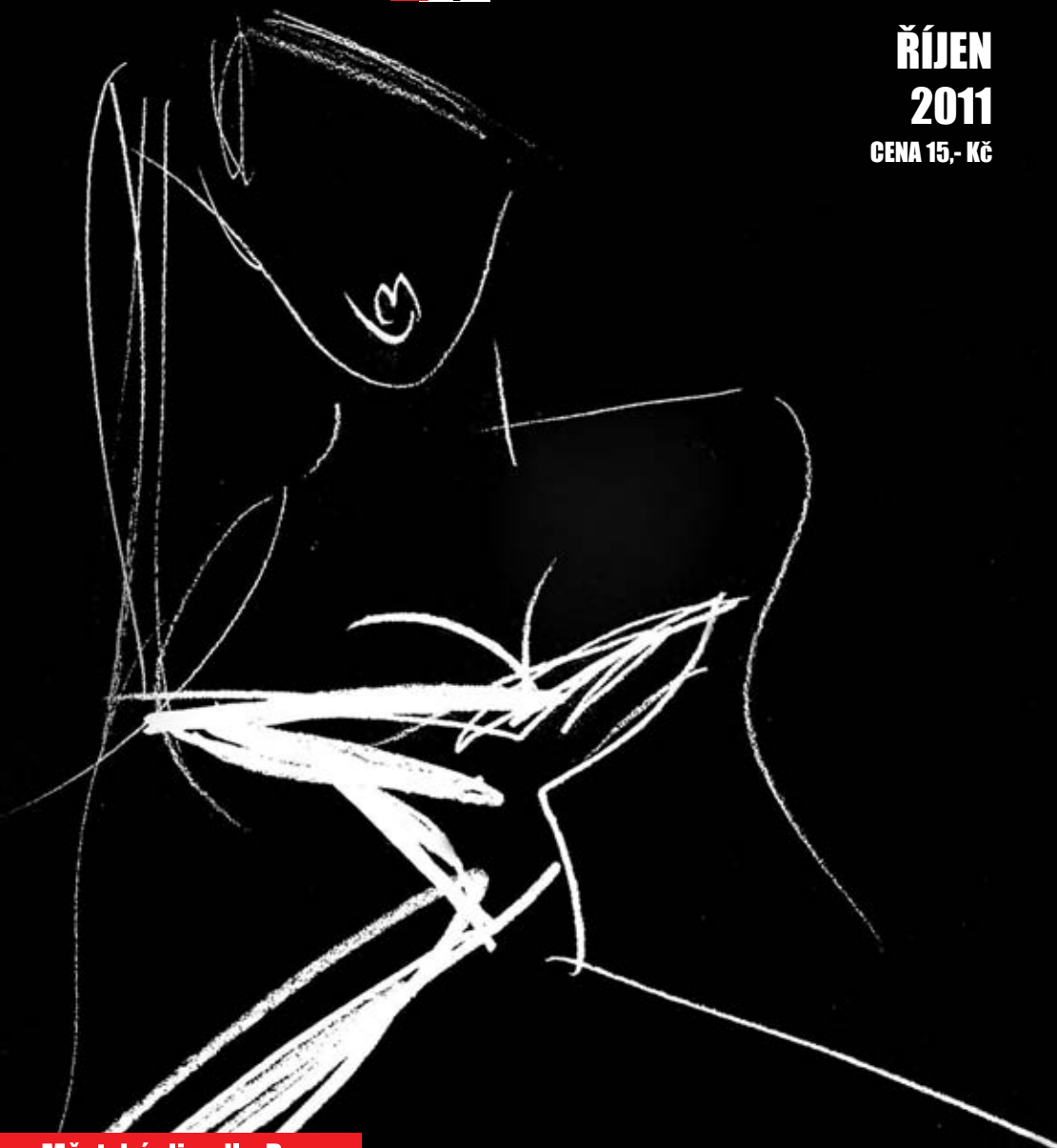

DOKOŘÁN

VÁŽENÍ DIVADELNÍ PŘÁTELÉ,

ŘÍJEN
2011
CENA 15,- Kč

celá naše, údajně úspěšná, lidská historie svědčí o tom, že je člověk rekordně přizpůsobivý tvor. Nemyslím však na naši schopnost přizpůsobovat se např. meteorologickým a jiným vnějším podmínkám. Přemýšlím o našich citech a pocitech. City vedle myšlenek a myšlenky vedle citů tvoří společně propleteny hlavní bázi naší vědomé i podvědomé existence. A jednou z našich nejvýznamnějších citových tužeb je být šťastný. Bez tohoto základního pocitu k smrti strádáme. A abychom jej dosáhli, jsme ochotni učinit maximum... a mnohdy na úkor druhých, i když nás např. východní filosofie učí, že žádné štěstí není absolutní, pokud je založeno na neštěstí někoho jiného... Ovšem komu na tom v koncentraci jenom na sebe sama dnes sejde? Vždyť přece víme, že štěstí je majetkem zásadně individuálním... I když například vyhraje naše hokejová reprezentace olympiádu, radujeme se všichni na bázi téže události, avšak každý jinak.

Jsme k tomu každý jednoduše vedeni našim životním prostorem. Vždyť kolem nás dnes ve velkém nelitostně triumfuje technologická mašinerie přetvářející náš lidský prostor v džungli, ve které si každý sám urputně hájí své teritorium, kde společnost přestala být společenstvem a kde nám lidem nad hlavou ve spleti betonu a kovu zmizel obzor spásy, takže se v tom bludišti lehce ztrácíme a čím dál více se odvádáme utkvělým představám o vlastní důležitosti před vším ostatním.

Přes veškeré a bohužel i fatální chyby hlavních konstruktérů naší současnosti jsme nakonec jakžtakž šťastní. A to i přesto, nebo právě proto, že každý z nás má pro převládající pocit štěstí rozdílné dispozice... každý z nás se nakonec dokáže natolik přizpůsobit, aby byl šťastný sám o sobě, ať se kolem něho děje co se děje. Známe to, nejsme děti, abychom se po prohraném finále naší hokejové reprezentace hořce rozplakali a nebyla s námi řeč až do příštího šampionátu. Během pár vteřin se otevřeme a řekneme si: „život pádí dál – užijej, dokud to jde“ a zaujmeme se něčím jiným. Dva vědci Philip Brickman a Donald Campbell přinesli v roce 1971 důkazy projev, který nazvali *hedonickým běhacím pásem*. Stejně rychle, jako přizpůsobíme rychlost chůze či běhu běhacímu pásu, (jestliže tak neučiníme, spadneme dolů), se naše nálada přizpůsobí životním okolnostem.

A okolnosti jako na jedné straně bída, či na druhé bohatství, nemusejí tak být zákonitě nositeli neštěstí, či štěstí. Zde odkazují na senzační román „Skleněný pokoj“ z našeho brněnského prostředí autora Simona Mawera, jehož hlavní hrdina, byť žije v absolutním bohatství, hledá a nalézá své osobní štěstí mimo ně.

Tedy: to, že dnes sice můžeme spravedlivě propadat skepsi díky tomu, co se děje v politice, na vysokých školách, v policii, v rodinách atd., ale nesmí to znamenat, že se přizpůsobíme a budeme se soustředit jenom na svůj „vývar“. Vždyť i v koncentračních táborech bylo intenzivně pěstováno divadlo, a to především komediálního zaměření a ze srdce se jeho diváci smáli nad kabaretními výstupy svých spoluvězňů, především proto, aby tzv. zapomněli na hrůzy všedního dne. I dnes je silně vyhledáván náš komediální repertoár a od našich diváků slyšíme: „Jak rádi u vás přicházíme na jiné myšlenky!“, „Jak rádi u vás zapomínáme na tu okolní šíleně běžnou realitu!“

A jsou to dnes především divadla, která hlídkují, a ráda tak činí, na nezřetelné hranici mezi promarněním našich lidských šancí naplňovat životy duchovními rozměry a prokletím, kterého bychom se dočkali, pakliže bychom se oddali čirému sobectví, které se realizuje v bažení po tupé a bezobsažné materii. A právě toto prokletí zachvacuje naši civilizaci.

Je úžasné vidět v tomto rozkotaném světě společenství lidí sdružujících se v divadelním souboru, lidí, kteří táhnou za jeden provaz, kteří, ačkoliv ve velkém množství, se podřizují jeden druhému a přítom jsou naplnění nadšením a přímo hoří štěstím!

Hluboké, vzdělané a laskavé zkoumání naší existence, její analýza, schopnost se jí vysmát s přesvědčením, že jsme sami součástí onoho trapného cirkusu světa – schopnost rozplakat se sám nad svou nedokonalostí stejně jako nad nepřízní osudu - jenom to nás může přivést k rádnému poznání jak svých bližních, tak i sama sebe. Cit nám nebyl dán, abychom se jím sami opájeli. Je to vyšší dimenze lidské komunikace. Tam, kde jsou slovní formulace sebelepších myšlenek nedostatečné, nastupuje konkrétní pohled, grimasa, úsměv, vzdech, aby bližního informovaly o našem vztahu k němu. Ovšem to se daří jenom těm, kteří o existenci druhého a druhých ještě vědí...

Komplexně budované vědomí laskavé souvislosti se vším, co nás obklopuje, je hlavním cílem našeho snažení, ať už k nám přichází racionální, či emocionální cestou.

Na shledanou při radostném objevování čirých pramenů citů lidských bytostí při vzácných divadelních inscenacích se s Vámi za všechny kolegy v MdB těší

Stanislav Moša
Stanislav Moša, ředitel MdB

Městské divadlo Brno

WEST SIDE STORY

12. a 13. SRPNA 2011

WEST SIDE STORY V GARS AM KAMP

B | R | N | O

STATUTÁRNÍ MĚSTO BRNO
FINANČNĚ PODPORUJE
MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO,
PŘÍSPĚVKOVOU ORGANIZACI

PARTNEŘI DIVADLA

Zbyněk Hejda Po stezkách

Po stezkách vyšlapaných zvěří ...
Z trav močál vyráží.
A v keřích z ptáčků peří,
jež splíhá. Mží, mha mží.

Byl v noci mráz. Tak zrána
křís mokřin zasvítí
Ticho. Jen od vsi hrana
a zavytí.

Umění, to skutečné a velké umění má
závratnější účín než nejostřejší realita.

Jan Bauch (1898–1995),
český malíř a sochař.

KRÁSKA A ZVÍŘE

MARTIN DOEPKE
ELKE SCHLIMBACH
GRANT STEVENS
CHRISTIAN BIENIEK
HANS HOLZBECHER
ANDREA FRIEDRICH

REŽIE STANISLAV SLOVÁK

Foto: JEF Kratochvíl

24. ZÁŘÍ 2011

PREMIÉRA NA HUDEBNÍ SCÉNĚ

LELKOVÁNÍ LUBOŠE MAREČKA

SE STANO SLOVÁKEM

Režisér Stano Slovák je v Městském divadle Brno rozkročený mezi dvě profese. Úspěšný herec svoje divadelní zkušenosti i charisma využívá už několik sezon také jako režisér. V minulé sezoně s úspěchem zkusil činohru a režíroval trio předních brněnských herců Zdenu Herfortovou, Ladislava Lakomého a Jaroslava Dufka ve výtečné komedii *Dobře rozehraná partie* a ještě před prázdninami se vrátil na jeviště jako spoluautor a režisér nevykládaného extravagančního žánru „upírsko-gangstersko-westernové komedie“ *Měsíční kámen*. Letošní divadelní rok ho na režijní židli potkají také dva zcela opačné úkoly. Nyní pro brněnské diváky připravil pohádkový muzikál *Kráska a zvíře*, který už před rokem režisér Stanislav Moša uvedl na úspěšném turné Městského divadla Brno po Lucembursku, Německu, Švýcarsku, Itálii a Rakousku. V prosinci zase Slovák připraví nesmrtelnou Shakespearovu komedii *Zkrocení zlé ženy*. Naše povídání se točilo kolem všech naznačených témat, i když se logicky otázky ponejvíce točily kolem nesmrtelné starofrancouzské legendy v německém autorském balení a brněnské verzi. A Stano Slovák o celorodinném hudebním titulu *Kráska a zvíře* mluvil opravdu zajímavě.

Není důležité, jak kdo vypadá, ale kým skutečně je...

Ty jsi nyní divadelník dvou tváří. Je ti bližší ta ryze interpretační, tedy herecká nebo ta režijní, v níž se člověk ocitá v roli lídra a strážce titulu?

Já se vlastně v divadle narodil, oba rodiče jsou herci. Pro mne je tedy normální dělat v tomto prostředí to, co mne baví. Šestnáct let stojím na jevišti Městského divadla Brno a cítím, že je to pro mne přirozené. Něco se povedlo víc, něco míň, ale nikdy jsem nenaštupoval s odporem nebo že by mne něco nebavilo. Každý den u divadla je jiný. Už od šestnácti let jsem psal nějaké texty pro naši kapelu Merry-Go-Round (Kolotoč) a bavilo mne tedy i organizovat věci kolem, v tom asi vidím zárodky svého pozdějšího režijního snažení. Zlom přišel v roce 2003, kdy jsem začal řediteli Stanislavu Mošovi asisto-

vat a o pět let později jsem udělal muzikál *Jánošík*.

Dá se říci, co tě nejvíc baví na herectví a co na režii?

Naši mne vychovávali jako sportovce, proto bych řekl, že v divadle můžou fungovat liberála, tedy hráči, kteří zastanou více postů. Sám by ale nikdo z nás samozřejmě nic nedokázal. Je mi tedy jedno, kdo vsítí těch pět gólů, jde o týmovou záležitost. Ať už hrajete hlavní roli, nebo přihráváte v roli menší, nebo někomu při zkouškách říkáte, jak byste si to představoval. Hraní není lepší než režie a platí to i naopak. Režija si jen neuvědomuje toho opakovaného večerního potlesku na jevišti. (smích) Dobrý režisér musí být hlavně laskavý pedagog. A navíc ten výsledek je vždy nejistý. I Barcelona může ve Svitavách dostat 3:0.

Po čtyřech letech už zřejmě opustíš kategorii režisérů začínajících, ale jaké to je, když má mladý člověk dirigovat na jevišti takové herecké hvězdy jako Zdena Herfortovou, Ladislava Lakomého a Jaroslava Dufka, jako se ti to poštěstilo právě před rokem?

Jsou to velcí herci, kteří přišli a povídali si s námi zcela normálně. Nebyli, jak by si třeba někdo mohl myslet, žádné primadony. Mys-

lím, že šlo hlavně o zajímavé a zdařilé propojení generací. Dodnes si s panem Dufkem voláme a chodíme spolu na víno. Došlo nejen k uměleckému, ale hlavně vzácnému lidskému souznění. A to byla pro nás také další a nezanedbatelná deviza inscenace.

*Přejdeme ke tvé neaktuálnější režii pohádkového muzikálu *Kráska a zvíře*, který od roku 1994 oběhl Evropu už v patnácti nastudováních. Proč přichází nyní do Brna?*

Letitou ambicí našeho divadla je nasazování titulů pro rodiče s dětmi. Aby právě malí diváci chodili do divadla a aby je přivedli jejich máma či táta. Snažíme se být rodinným divadlem pro velké i malé. Děti jsou i v publiku organickou součástí hlediště přece už několik století. Caparty z přihlížení nevykazovali ani v dávných kočovných společnostech.

Před rokem v lucemburském Wiltzu připravil Krásku a zvíře režisér Stanislav Moša. Inscenace v jeho režijním konceptu a vlastně se stejnou výpravou i kostýmy přišla do Brna. Proč ji zde režírujete ty?

Dělal jsem ve Wiltzu asistenta režie. Už tehdy bylo jasné, že tenhle milý kus bychom chtěli mít v Brně, protože to má smysl pro našeho diváka. Od pana ředitele jsem dostal nabídku na *Krásku a zvíře* u nás v divadle a ani chvíli jsem nepřemýšlel. Rád titul v jeho konceptu převádím k nám. Nebyl jediný důvod to nedělat. Čeština je jiný jazyk než němčina originálu, tuzemští diváci slyší na jiné věci než ti v západní Evropě. Režírují nyní zcela jiný soubor, než byl vloni na turné, neděláme tedy žádnou kopii. Výsledek je skutečně vždy o interpretech. Práce máme více než dost.

Starofrancouzská legenda Kráska a zvíře byla umělecky dobývána nesčetněkrát. Stačí připomenout jména jako Jean Cocteau, ale na domácí půdě taky František Hrubín nebo Juraj Herz, ostatně slávu si dobyla i kreslená verze pod značkou Walt Disney. V čem je nynější německé zpracování jedinečné?

Děj je situovaný do takového ospalého, unuděného hanzovního městečka v Německu. Což krásně demonstruje scénografie, která vlastně zachovává ráz té severoněmecké, bezmála středověké vísy. Některá staroger-mánská jména jako třeba Gréta a Ilsa ani nepřekládáme a netváříme se, že se vše odehrává pod Špilberkem nebo pod Buchlovem. Navíc ani nemáme moře, po kterém se tady kupec vždy vrací ze svých obchodních cest.

Půjde o pohádku nebo až nějakou hororovou šou?

To možná není až tak důležité. Jistá místa přijdou dospělému úsměvná, protože odrostlí jsou už osekání životem a různými konvencemi. Když se *Zvíře* plíží ze zadu za Kráskou, jistě se budou malí i trochu bát. My ale chceme dělat divadlo ne o žánrech, ale o emocích. Tu se chvíli budete bát, jindy si zase vydechnete, nebo se potěšíte, třeba když Bella pomůže jako jediná kořenářce. To je přece pro vývoj dětské duše strašně důležité. Samozřejmě, že dospělí asi osloví zřejmě bezmála ten existenciální rozměr tématu. Chlap, který se pere sám se sebou, netvor, zvíře, který si

nevěří, že by ho mohlo potkat štěstí s krásnou Bellou, kterou má opravdu rád.

Vizuální řešení Zvířete je u vás také speciální kapitolou, kterou by bylo dobré okomentovat. V zašlé tradici má pomyslnou lví nebo až medvědí podobu. Herz ho opatřil ptačí podobou s obrovským zobanem. U vás je to jakási lidská zrůda, vaše Zvíře mi připomíná hydrocefalika, teda muže s převzvětšenou a vodnatelnou hlavou...

Už inscenační tým v čele s panem režisérem Mošou řešil, jaká bude jeho podoba, která na divadle naráží na jistá technická úskalí. Ve filmu může mít hrdina na hlavě masku, nemusí nic říkat a vše se lehce vyřeší postsynchrony. V divadle *Zvíře* zpívá a musí otvírat pusy, jsou to extrémní tenorové party, musí se navíc pohybovat. Nechtěli jsme žádného fantoma opery, výtvárnici prosadili tedy podobu až jakéhosi, pomyslnými nádory znetvořeného člověka.

Čeština radikálně obrací význam slov přidáním zápornky ne. Jediná dvojice má v tomto nádherném jazyce při záporu i kladu stejný význam. Je to dvojice stvůra a nestvůra. Jaké je tedy vůbec vaše Zvíře?

Párkrát se přímo v textu ozve, že je to zvíře, zrůda, netvor, bestie... Čeština je tady nádherná a naznačuje, že my se skutečně nemusíme opírat pouze o nějakého lva či medvěda. Paradoxně ani není zcela určující jen jeho vnější podoba, cítíme, že ten tvor je jiný a divný zejména zevnitř. Samozřejmě se tady hraje na protipól krásy a znetvořenosti, ale už není podstatné, jaké vnější povahy ta oškli-vost vlastně je. Navíc je to zakletý krutý princ a proto ho víla zaklela, aby jej naučila lásce a to je vlastně konečně nejdůležitější. Naše *Zvíře* je ukrutné, má ale také mnoho jiných poloh. Na konci prvního dějství v jeho velkém monologu zjistíme, že se vlastně velmi trápí a je velmi rozervaný.

V této muzikálové verzi Krásky a zvířete mne zaujalo také konečné řešení, kdy se dav obyvatelů městečka rozhodne Zvíře lynčovat. Kráska jej brání, posléze svého bezmála ubitého hrdinu políbí, krásný polepšený princ ožívá a vše spje ke šťastnému pohádkovému finále. Ta kouzelná proměna se odehraje před zraky všech záměrně?

Autoři velmi krásně postihli, že celá magická proměna Zvířete není jenom záležitost těch dvou. A najednou všichni mohou jít do velkého grand finále. Skutečně každý tady může vidět, že Zvířete se není skutečně třeba bát a že síla lásky a vztahu je nejdůležitější. Tady najednou nejde o to, jak kdo vypadá, ale kým skutečně je. Čistě děvče Bella dokáže nejen proměnu Zvířete, ale vlastně zvrátit i osud jednoho začarovaného zámku. Přináší to, co je nepojmenovatelné, co všichni hledáme a chceme, aby se nás v životě dotklo. To je přece hezké, že autoři akcentují právě zázračnou sílu ryziho vztahu, který funguje paradoxně nejen mezi jeho nositeli, ale vlastně obecně navenek.

Nyní děláš pohádkový muzikál, ale vlastně jsi byl spoluautorem hudební pohádky Sněhurka a sedm trpaslíků. Máš propříště už nějaký další vlastní námět na nějaký kus pro rodiče a jejich ratolesti?

Bylo by smutné, kdybych neměl. Ale opravdu to zatím nechci prozrazovat.

A bude to zase nějaký osvědčený model jako Sněhurka či Kráska nebo nás třeba překvapíš pohádkovým muzikálem ze žhavé současnosti?

I takové kusy ze současnosti jsou vždy posta-

veny na archetypech, osvědčených situacích a modelech fungujících v pohádkách od nepaměti. Vyzkoušeli jsme si dříve s Petrem Štěpánem a Honzou Šotkovským nejen při Sněhurce nějaké věci a ujišťuju, že jsme se jako autorská trojka nerozpadli. Zatím je nový kus ve fázi maminkovského břicha s budoucím miminkem.

Druhou tvojí režii v sezoně bude už zanedlouho slavná Shakespearova komedie Zkrocení zlé ženy. Titul dříve překládaný také pod názvem Jak zkrotit saň. Dá se už něco předem alespoň prozradit o této páně Slovákově režijní drezuře?

Vyznám se z lásky k Shakespearovi, není to pro mne, jak někteří o něm neprávem tvrdí, mrtvý autor. Ve slovenštině se při tomto kusu v názvu hovoří o krocení čertice. Kateřina předběhla svoji dobu a je to jedna z prvních „feministek“ světa. Já si hlavně myslím, že Kateřina není vůbec zlá žena, ona zpočátku lidem jenom říká neústupně pravdu. Nechce mít něco předem naordinováno, nechce být prodána za pár drobných. Její vztah k Petruciovi se posléze prolomí a ona sama na tu všudypřítomnou handlířskou otázku: „Co za to?“ dostane odpověď v podobě vlastní lásky.

Foto: jef Kratochvil

***V muzikálu Peklo,
režie: Stanislav Moša***

MIRKA SOUČKOVÁ NA SKLENIČCE

S RADKOU COUFALOVOU

S herečkou Radkou Coufalovou jsem se potkala na útulném nádvoří MdB. Vzhledem k jejím úspěchům a odehraným rolím by si mohla diktovat nějaké podmínky. Nic takového se nestalo. Přišla žena plná energie, která s milým úsměvem, velmi skromně a rozvážně odpovídala na otázky. Rozhovor s ní mi byl hřejivý jako krásný zářivý večer po premiéře v jejím domovském divadle.

Hrajete opravdu zajímavé role v krásných inscenacích. Víte, že ke každé roli si člověk udělá vztah. Máte ale nějakou roli, která je nejbližší vašemu srdci?

Minulou sezónu jsem dělala Roxie Hartovou, k té určitě pouto mám, na tu jsem i čekala a jsem moc ráda, že mě potkala. Taky jsem milovala Hodl v *Šumaři na střeše*, to byla taková moje srdeční záležitost a jsem šťastná, že jsem ji mohla hrát. Ale myslím, že ke každé roli, i k těm malým si musí člověk najít cestu a udělá si k ní vztah. Nakonec s tou postavou přece herec tráví několik hodin denně. *Někteří herci raději zkouší, někteří si ví-*

ce užívají až samotné představení. Pro některé kolegy je to bolestivý tvořivý proces, pro někoho radostný. Jak je tomu u vás?

Záleží také na tom, jaká je to role, ale patřím mezi ty herce, které nejvíce baví zkoušení, opravdu. Mám na tom nejraději ten tvůrčí proces, to hledání – narážení na to, co je špatné – a z těch chyb se člověk poučí. Ale i samotné hraní má určitý vývoj, i když už to není tak dramatické. Posouvá nás i publikum, jeho reakce, a někdy se stává i to, že člověk až v průběhu jednotlivých představení zjišťuje, jak kterou repliku vlastně nejlíp říct. Kolikrát si člověk až na poslední chvíli uvědomí to, co ho na premiéře ještě ani nenapadne. Až mě to někdy mrzí. Vlastně se to formuje neustále a ten vývoj mě velmi baví. Divadlo není film, který se může dát třeba na první dobrou a pak už na tom herec nemůže nic změnit.

Pomáhá vám v tvůrčím procesu hodně režisér, nebo na něm nejste příliš závislá?

Pokaždé. Pokaždé naprosto podléhám vidině režiséra. Protože on má nějakou představu

a ta moje je jemu podřazená a nakonec se nemusí sejít. V tom případě věřím té jeho. I když se to panu režisérovi nemusí líbit, je profesionální poslechnout. A také věřím jeho pohledu, protože jako herečka jsem subjektivní a jsem tam sama za sebe. To neznamená, že se nesnažím nabídnout svůj pohled na věc, anebo že se nesnažím stát si za něčím, co cítím jinak. Někdy i přesvědčím. Ale většinou je to tak, že režisér to celé vidí v souvislostech a ví, proč to dělá. A já s tím nemám problém.

Myslíte si, že vás jako herečku nějak ovlivnilo mateřství?

Myslím, že jako člověk jsem pořád stejná.

Divadlo není film, který se může dát třeba na první dobrou

Vždycky jsem věděla, že mít děti je hlavním posláním ženy na tomto světě a vůbec každého jedince a nikdy jsem neměla nějaké přehnané představy o kariéře, nikdy jsem neměla pocit, že bych měla dělat něco pro slávu. Protože pocházím z dobré rodiny a mám opravdu dobrou rodinu, která je pro mě velmi důležitá.

Myslela jsem to také tak, jestli si myslíte, že vás to mohlo ovlivnit i v herectví.

Pocitově mi to určitě pomohlo víc se uvolnit, ujistila jsem se v tom, že když nejde o život, tak nejde o nic, a dochází mi, že hrát divadlo je vlastně moc krásné povolání, které velmi miluju. Děti mi daly to, že jsem v práci víc uvolněná a víc si to užívám.

Začala jste brzy po narození obou dětí... Jste ráda, nebo vás to třeba trochu mrzí?

S prvním synem mě k tomu donutila mateří situace, ale v podstatě jsem byla i ráda, že můžu hrát. Při druhém dítěti už jsem rovnou řekla, že budu hrát, že se toho nebojím, mě ta práce opravdu neuvěřitelně baví. Je to těžké, ale skloubit se to dá. A navíc mám pocit, že jsme si to spolu i víc užívali, hodně se na sebe těšili a myslím, že když mají okolo sebe děti víc lidí, že je to i obohatí. Mají větší rozhled, jsou samostatnější a navíc si užijí i prarodiče. Nasávají světy mých i manželových rodičů a vlastně celé naší velké rodiny.

Kdybyste měla jedno jediné přání a věděla, že se vám opravdu splní, co byste si přála?

Aby se moji blízcí dožili ve zdraví co nejvyššího věku. (Odpověděla Radka bez jediného zaváhání)

Co pro vás znamená být mámou?

Je to ta nejkrásnější role, kterou mi mohl život dát.

Kde se cítíte nejvíc doma?

U mých rodičů na chatě, kde jsem trávila dětství a jak můžu, tak tam s dětmi jedu. Pořád je to stejné – po stromech, po kterých jsem lezla já, lezou moji synové a koupou se tam, kde jsem se koupala já, tak tam je mi absolutně nejlíp.

Mluvíte mi z duše, tohle mám úplně stejně.

Obdarujte své blízké zážitkem, který si mohou sami naplánovat.

Dárkové poukázky na představení činoherní či Hudební scény Městského divadla Brno jsou v hodnotě 500,- Kč a k dostání na všech našich pokladnách.

www.mdb.cz

Sama mám tři syny, tak si dovedu představit, jaké to je dělat divadlo s takhle malými dětmi – jak to zvládáte?

Bez pomoci rodičů, nejen mých ale i mého muže, by to vůbec nebylo možné... Mám i slečnu na hlídání. Jsme oba s manželem neskutečně vytížení, ale jsme oba od přírody aktivní lidé, takže jak říká náš pan ředitel, šikovní lidi toho zvládnou hodně.

Panu řediteli ráda vyseknu poklonu i za to, jak vaše divadlo funguje. Máte diváckou obec, kterou by leckterá divadla mohla závidět... Co pro vás znamenalo to, že jste dvakrát získala cenu diváků – Křídla? Co pro vás znamená? Víím, že máte i Thálii, což je samozřejmě pro každého herce pocta, ale zaujala mě právě ta divácká cena...

To je správně, protože Cena Thálie je ocenění jakési skupiny lidí, akademiků, může to být hodně o politice, je možné, že to funguje takhle – tentokrát dáváme něco do Prahy, tak by mělo jít něco do Brna, něco půjde do Ostravy, takže předpokládám, že mi byly nakloněny hvězdy, možná dohromady s nějakou tou taktikou. Nedělám si ovšem iluze, že bych za ten rok byla nejlepší herečkou v celé republice. Nemůžu říct, že by mě to netěšilo, ale jsem ráda, že mluvíte o těch Křídlech, protože o tom rozhodují diváci v anketě a nedá se to ošidit... A proto jsem na tyhle ceny asi pyšnější...

Zaujalo mě na vás, že jste umělecky všestranná, protože jsem se dozvěděla, že také malujete a píšete básničky. Proč, nebo kdy

jste začala? Už někdy v dětství, nebo je to nějaká kompenzace toho neuchopitelného herectví? Uvědomujete si tu chvíli, kdy jste pocítila potřebu psát nebo malovat?

Malovat jsem začala nejvíc na JAMU, když jsem byla sama, bez rodiny a bez svého tehdejšího přítele a trávil jsem ten čas na kolejkách převážně výtvarnou prací. Někdo pařá a někdo se realizuje nějakými aktivitami. Mně k tomu ještě přibýly sošky z hlíny a asi posledních pět let jsem začala dělat i dřevorezbu. Tu si právě užívám na té naší chatě, svoje dlátka, tu svoji lípu a jsem schopna vytvářet jednu sošku třeba dva měsíce a vymazlit si ji až do své konečné představy... A psaní básní mi poté, co jsem odhodila nějaké růžové brýle, jde hůř. Jakoby člověk těmi dětmi dospěl. Stojím v realitě a myslím, že ta básnická múza mě trochu opouští... Ale maluju pořád, dřevo mě baví, dělám i kostýmy do představení a mám pořád práci okolo divadla jako choreografii a scénografii. Hrozně mě to všechno baví, jen bych potřebovala víc času.

Zapadají do toho i domácí práce, nebo byste je raději přehodila na někoho jiného?

To asi ne, když už člověk má děti, tak se k tomu musí postavit čelem a já nejsem líná, jsem fakt aktivní člověk a například moc ráda vařím.

To je vlasně taky taková tvůrčí činnost, já to mám horší s zehlením...

Tak to už jsem vyřešila, mám pračku a sušičku, to mi kolegyně Eva Gorčicová po-

radila, že díky sušičce už nežehlí a musím říct, že je to úžasná věc.

Máte v herecké práci nějaké vzory?

Já jsem velký samorost. Přiznám se, že raději hledám v sobě, svoji přirozenost. Samozřejmě mě mám herce, které obdivuju, ale nikdy jsem neměla žádný vzor v tom pravém slova smyslu.

Máte tedy alespoň nějakou herečku a herce, se kterými byste si chtěla zahrát?

Je spousta úžasných herců, třeba Pavel Landovský, z žen například paní Janžurová a paní Jirásková. Miluju hlavně starší filmy.

Jaké myslíte, že má výhody nebo nevýhody herecké manželství?

Výhody to má – v našem případě se sešli dva citliví a možná až trochu náladoví lidé.. Výhoda je ta, že jak se člověk v herectví zabývá sám sebou, tak je schopen chápat a cítit se do toho druhého a snaží se mu to ulehčit. Myslím, že lidé, kteří nemají s divadlem zkušenost, nechápou, proč je ten druhý zrovna nepřijemný, ale já třeba vím, že jsme jen unavení. A v tomhle jsme s manželem stejní. Samozřejmě jsou i nevýhody – asi jako v každém manželství. Já mohu říct, že třeba někdy žárlím na některé kolegyňe, s kterými hraje a on to možná má stejně, ale oba dobře víme, jak to v našem povolání chodí a neděláme z toho žádnou tragédii. Někdy je to ale znát, jsou to zvláštní situace, které právě třeba ostatní, co nejsou od divadla mohou snášet hůř. Navíc herec, to je taková jiná kategorie člověka. Když zrovna nemáme práci, tak jsme celí špatní, že nás nikdo nechce, můžeme se cítit nedocení a pak zase, když té práce je hodně, tak nadáváme, jak jsme unavení a nikdy toho vlastně nebude akorát. Ale to je možná i v ostatních profesích.

Nelze si nevsímnout, že jste hodně energická – má to svoje výhody a stalo se vám, že se vám to někdy nevyplatilo?

Někdy trpím tím, že mám občas prořízlou pusku a čím jsem starší, tak tím, myslím, víc. Člověk si říká, že s dětmi si nenechá všechno líbit, nakonec, už mám za sebou dvě svatby a dva porod, tak už se sebou nenechávám orat. Takže se tím cítím svobodná.

Když vás takhle vidím před sebou, znám vás

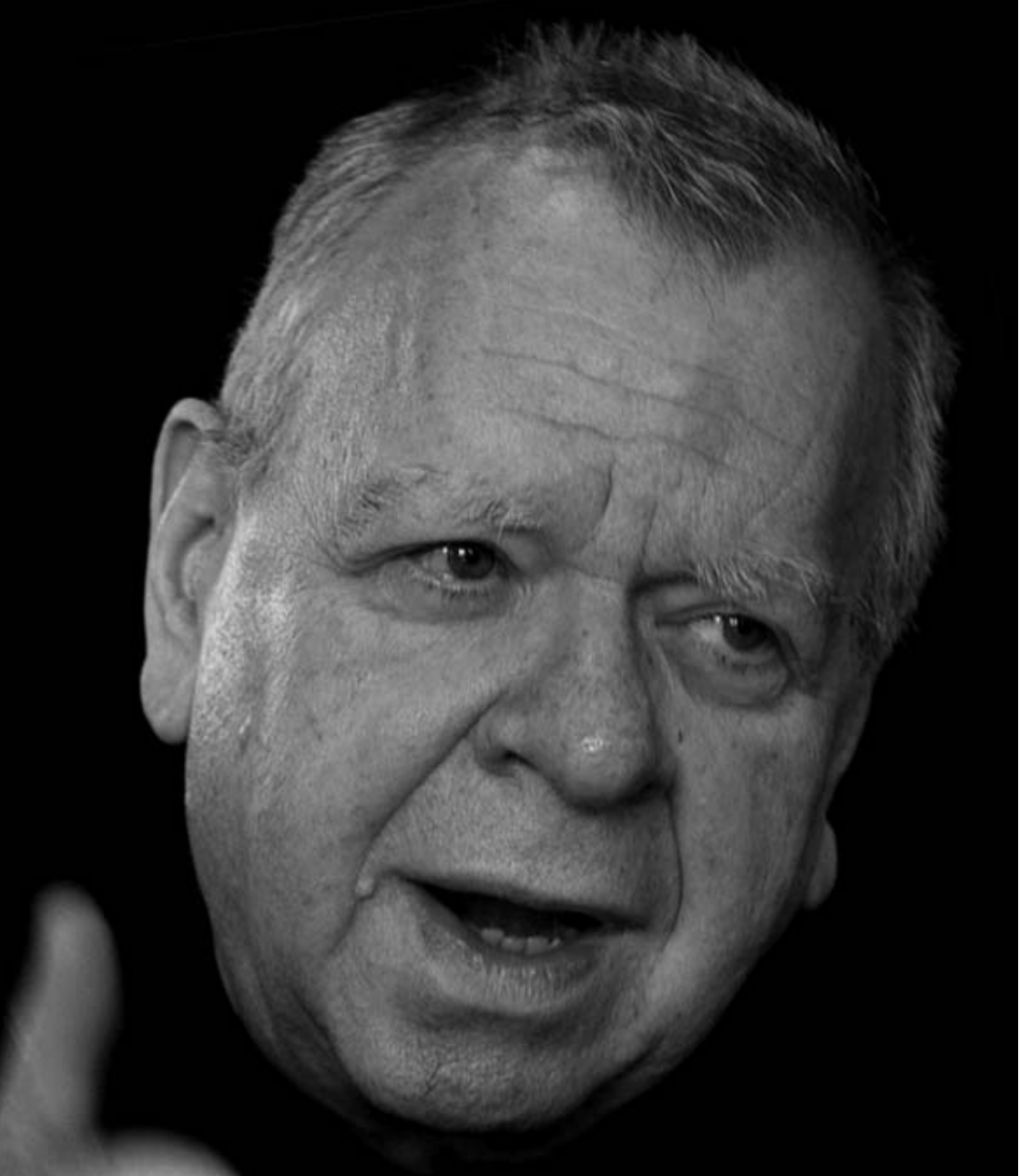
přirozený projev a slyším váš příjemný hlas, připomíná mi to, že jsem četla v jednom rozhovoru s vámi, jak máte pocit, že kamera není pro vás, že nejste úplně kamarádky. Co jsem viděla, tak si to vůbec nemyslím, takže se ptám: kdyby přišla nějaká zajímavá role – bránila byste se?

Ne, tak to vůbec ne, to co jste řekla, to jsou přesně nálady herce, když se v tomhle odvětví zatím nedaří, tak si to musíme nějak zdůvodnit. Ale myslím si, že je to opravdu zase úplně jiné řemeslo a já ho ještě tolik neovládám. O divadle už něco vím, nechci říkat, že už to umím, protože to by mohl být můj konec. A natáčení je velmi příjemná věc, ať už to byly pohádky v ostravské televizi nebo nějaké inscenace, takže určitě bych se nebránila.

Usmívá se Radka a já vím, že o téhle křehké ale velmi energické osůbce zcela jistě ještě uslyšíme, ale hlavně, že ji uvidíme ještě v spoustě rolí. Jak divadelních, tak televizních, či filmových. Její přirozený talent se krásně kloubí se skromností, pracovitostí, pokorou, ale i láskou k herectví. A někde v jejím něžném pohledu jiskřivých očí je cítit i láska k lidem a k životu.

Foto: jef Kratochvil a Tino Kratochvil

JIŘINA VESELÁ S DRAMATIKEM

MILANEM UHDE

Nedávno oslavil 75. narozeniny, kdo by však čekal, že řeč bude o zahrádce a papučích, mýlil by se. Milan Uhde žije stále naplno – v práci i v soukromí. Před několika týdny se stal předsedou Rady České televize, podruhé se oženil a na jaře bude mít v Městském divadle Brno premiéru jeho nová hra, muzikál *Divá Bára*.

Čím začít? Přece jen mi nedá ženská zvědavost a zeptám se na vaši svatbu...

Zřejmě vaši zvědavost neuspokojím tak zeširoka, jak byste chtěla. Svatba se slavila v nejužším rodinném kruhu, jak se sluší za okolnosti, že je ženich starý tři čtvrti století. Novomanželka mladší téměř o čtvrtstoletí by si asi zasloužila hlučnější průběh, ale nepotrpí si na okázalost. Pokud jde o elektronickou poštu, na jedno blahopřání zasvěcenců připadaly čtyři maily nebo esemesky týkající se volby generálního ředitele České televize.

U žen ještě zůstaneme. Divá Bára. Čím vás přitahuje, proč padla volba právě na dramatisaci tohoto titulu?

Povídka Boženy Němcové mě zaujala už v sedmdesátých letech minulého století, a to aktuálním konfliktem takzvaného normálního člověka s předsudečným a konformním prostředím. Bára nosí prádlo, jaké jí vyho-

vuje, a ne jaké ukládá dobová konvence. Myslí si, že vdávat se bez lásky je zkáza, i když podle mínění většiny jsou důležitější jiné pohnutky. Je dokonce ochotna se za svou myšlenku angažovat, a to velmi zostra, až do krve – a vydá se tím v nebezpečí, že ji její obec, na pohled tak idylická, málem lynčuje.

Text už je definitivní?

Režisér Juraj Nvota i dramaturgové jej četli, skladatelé Miloš Štědroň a Leoš Kuba na písňových textech už pracují a nevznesli závaznější připomínky. Dramaturgyně Latzková a dramaturg Šotkovský nad ním ostatně se mnou předtím strávili hodně času a velice mi pomohli náročnou kritikou a inspirativními podněty. Chystám se samozřejmě vloudit na zkoušky, poslouchat a upravovat, co bude třeba. Text není do premiéry nikdy definitivní.

Dočetla jsem se, že nepůjde jen o pouhé převedení Divé Báry na jeviště, ale že jste se nechal inspirovat i osudy její autorky, Boženy Němcové. I ona celý život bojovala s netolerancí a nepochopením okolí (pravda je, že nevím, jestli uměla plavat(-:))... V čem všem vidíte jejich podobnost?

Co se týče plavání, soudím, že paní Boženě nebylo toto umění cizí vzhledem k tomu, jak holdovala lázním a koupelím ve studené

*S manželkou
na premiéře
lidové hry Mojžš,
režie: Hana Burešová*

*Autor muzikálu Nana,
režie: Petr Kracik,
na premiéře děkuje
představitelce hlavní role
Aleně Antalové*

vodě, zejména když se dlouhodobě necítila zdravá. Ale vážně: jsem přesvědčen, že na rozdíl od jiných svých próz vtělila do Bářina příběhu velký kus svého střetnutí s netolerantní společností. Byla však laskavá nebo se o laskavost usilovně pokoušela, a tak Báru sice nakonec nechala odejít z rodného Vestce, ale její konflikt se spoluobčany nevyhrotila do krajnosti. Zato já jsem se o to troufale pokusil: Bářina bába byla jako čarodějnice upálena, Bářina matka jako úchvatně krásná žena mátlá hlavy místním mužům a Báru zplodila se starostou, přitom jako vesnická léčitelka zaznamenala i povážlivý neúspěch a popudila těmito dvěma epizodami obec proti sobě. Bára, kterou rovněž podezírají ze styků s pekelným živlem, se přestrojí do sugestivní ďáblovy podoby a k smrti vyděsí

pana správce, jenž u mě není přihlouplý plešatý tlusťoch, nýbrž situovaný elegán nevěřící na strašidla a příslibivší občanům velkou dotaci u příležitosti svatby s Bářinou kamarádkou. Ta ho však nemiluje a Bára ho donutí na ženitbu rezignovat. Nezlobila byste se i vy jako vestecká občanka alespoň trochu na Báru, že obec její vinou nakonec dotaci nedostala? ***Divá Bára patří do povinné četby, což mnohé studenty automaticky odrazuje od toho, aby útlou novelu vůbec vzali do ruky. Jak byste je přesvědčil, aby aspoň přišli do divadla? V čem je, či spíše bude, vaše Divá Bára současná?***

Systém povinné četby je zgruntu nešťastný, navíc zatížený posedlostí prastarými tituly, jejichž současný smysl buď vůbec nelze nalézt, nebo to učitelé neumějí. Číst se má současná

literatura, jen ona může být branou k prožitku historie, nikoli naopak. Změnit tu letitou anomálii žel neumím. Snažím se vyprávět dávný příběh živým jazykem a nazírat jej dnešními očima. Jakýma taky jinýma bych se měl dívat? Jiné než dnešní nemám. Znáám několik žen, jejichž osud je srovnatelný s Bářiným. Doufám, že dobrá pověst Městského divadla a jeho vstřícné obecenstvo mi pomohou.

Divá Bára je konkrétně s Brnem již jednou provždy spjata. V nesmrtelné filmové podobě ji ztvárnila brněnská herečka Vlasta Fialová a její krása pro mnohé předurčila představu Báry jednou provždy. Máte vy sám nějakou představu o tom, jak by měla Bára vypadat? Kterou herečku byste případně obsadil vy?

Šéf Moša, který jinak našemu tvůrčímu týmu ani jiným týmům nezasahuje do práce, vyslovil přátelskou radu, abychom volili mladou představitelku. V souboru Městského divadla takové dámy jsou a výběr je na režisérovi. Já mohu přítom jen kibicovat.

Když už jsme začali o ženách, jaký je váš ženský ideál? Bára byla smělá, energická, nebojácna – to obvykle nebývají ženy, které muži vyhledávají, protože z nich mívají trochu strach...

Osud Boženy Němcové vypovídá výmluvně o nárazu sebevědomé, talentované, vášnivé a opravdové ženy na mnohostranný a mnohoznačný typ českého omezence, ať to byl vzdělanec, bývalý voják, básník, majitel pivovaru nebo student medicíny, často muži oplývající zároveň malou duší. Ale ruku na srdce: žena, která dovedla od maličkého dítěte utéct v noci za milencem kamsi za Prahu, musela manželů – respicienta finanční strážě vyděsit milostnými běsy ovládajícími občas její duši. Paní režisérka Olga Sommerová se mě kdysi v rámci dokumentární ankety zeptala, zda bych se odvážil s takovou ženou si něco začít, kdyby se ocitla na mé cestě. Odpověděl jsem popravdě, že sotva. Vím totiž, že by to nemohlo být jen „něco“. Má žena je také velmi opravdová, svobodomyšlná a citlivá, schopná z lásky osudově riskovat, ale je jiná – a tak, jak řekl Švejk: „Kdyby jsou chyby, pane vachmajstr.“

Není to tak dávno, co jste v některém rozho-

voru přiznal, že den, kdy nemůžete pracovat, je pro vás špatný a že v hlavě nosíte ještě další náměty na divadelní hry. Nebojíte se, že všechno teď převálcuje práce pro Českou televizi, která vás v pozici nového šéfa Rady ČT čeká?

Práce pro Radu České televize podle mě neohrozí mé spisování. Zvykl jsem si být ukázněný, neplýtvat časem a mých třiaosmdesát kilo se nedá jen tak převálcovat. Ostatně uvidíme...

Takže vaše přání do vaší letošní „nové sezony“ zní:

Sedat na zkouškách hry o Leoši Janáčkově, kterou podle mého scénáře připravuje na letošní listopad režisér Vladimír Morávek v Huse na provázku, a být mu k ruce. Připravil knižní svazek starších časopisecky publikovaných literárněhistorických statí Čítanka pro dospělě, dokončit poslední kapitolu vzpomínek chystaných pod názvem Co na sebe vím, dokončit divadelní hru na shakespearovské téma a obstát jako předseda Rady České televize, jehož programem je kritičnost. Zároveň neztratit kvůli rozepsaným textům a započatým povinnostem smysl pro radost z přítomné chvíle.

Foto: jeff Kratochvil

***S Jitkou
Čvančarovou***

Andrew Bovell
VÝKŘIKY DO TMY

Psychologický thriller o sexu, lžích a tajnostech

Leon je ženatý se Sonjou. Prý šťastně. Jane žije v manželství s Petem. Prý šťastně. Jednoho večera se Leon seznámí s Jane, odejdou do laciného hotelu a vyspí se spolu. Téhož večera se Sonja seznámí s Petem, odejdou do laciného hotelu a moc nechybí, aby se spolu vyspali také. Na počátku je tedy dvojí cizoložství, dokonané a nedokonané, mající své důsledky: jedno manželství posílí, druhé oslabí k rozpadu. Určuje se tak téma hry: úskalí či problémy partnerských vztahů, krize středního věku, zrada důvěry, láska a nevěra. Vlastní děj se však ubírá na první pohled jinými cestami. Ale jen na první pohled. Psychoterapeutka Valerie má za manžela Johna a pocit, že se od sebe vzdalují. Jako pacientka k ní chodí Sarah. Kdysi opustila snoubence Neila – zůstajasná, těsně před svatbou, bez vysvětlení se vytratila z jeho života. Po letech Neil tuto svou životní lásku znovu potká, ale Sarah se tváří, že ho nezná. Jednoho rána Leon najde na mořské pláži Neilovy boty. Utopil se snad? Jednou v noci se Valeriei na odlehlé silnici porouchá automobil. Marně se pokouší dovolat manželovi: není snad John o půlnoci doma, a pokud opravdu není, kde vlastně je? Vystresované Valeriei zastaví s autem Nick, soused Jane a Peta. Valerie ho poprosí o svezení, nastoupí k němu do auta, domů se však nedostane. Už nikdy. Zmizela.

Byla snad zavražděna? A pokud ano, tak proč? Leon, který je detektivem u kriminálky, hledá vysvětlení a viníka... Hra osciluje mezi psychologickým dramatem a kriminálním příběhem. To prvé komplikuje záměrná nejasnost motivací, to druhé záměrná tajemnost okolností. Divák je tak udržován v gradovaném napětí, které mu až do konce nedovolí vydechnout.

Andrew Bovell, jeden z nejúspěšnějších australských dramatiků současnosti, důmyslnou kompozicí na způsob propletence či složitého labyrintu milostných poměrů, emocí, lží a tajností postupně skládá jen zdánlivě nesouvisějící výseky ze života devíti postav v ucelenou mozaiku s docela neočekávaným vyústěním, ve strhující příběh jdoucí až na dřevě vztahů mezi pohlavími. Sám o své hře řekl: „Myslím, že vypovídá cosi o jisté člověčí nedokonalosti, o mravní vadě či morální slabosti, chcete-li, slabosti, k níž jsme všichni náchylní jednoduše proto, že jsme lidské bytosti. Právě o tragických důsledcích takových slabostí je tento příběh.“ A dodal: „Zajímá mě podstata lidských vztahů, a také problémy, které lidské vztahy přinášejí, protože dvě různé individuality si nikdy nebudou opravdu a beze zbytku rozumět. Jsou chvíle, kdy můžeme toho druhého zahlédnout, ale většinou jsme si vzdáleni jako dva ostrovy.“

Po premiéře v Sydney (1996) si hra našla cestu k divákům po celém světě: od Aucklandu přes Londýn a New York po Paříž, Hamburg, Amsterdam, etc. Dočkala se též úspěšného filmového zpracování pod názvem *Lantana* (2001).

Režie: **Stanislav Moša**. Scéna: **Jaroslav Milfajt**. Kostýmy: **Andrea Kučerová**. Hrají: **Petr Štěpán** (Leon), **Viktor Skála** (Pete), **Pavla Vítázková** (Sonja), **Markéta Sedláčková** (Jane), **Lenka Janíková** (Valerie), **Martin Havelka** (John), **Eva Ventrubová** (Sarah), **Robert Jícha** (Neil) a **Tomáš Sagher** (Nick).

Premiéra: 22. října na Činoherní scéně MdB.

František Vodseďálek, Hana Burešová,
Štěpán Otčenášek:

MOJŽÍŠ

Biblickou hru o Mojžíšovi, jeden z nejkrásnějších textů českého lidového divadla z Podkrkonoší, napsal v roce 1811 František Vodseďálek ze Staré Vsi u Vysokého nad Jizerou. Tento švec a příležitostný zedník, který se naučil číst a psát až ve svých čtyřiceti letech, v roce 1809 poprvé navštívil divadlo v Praze a pod vlivem silného zážitku se rozhodl sám psát divadelní hry. V zimě je nacvičoval se svými sousedy a v létě organizoval jejich provedení pod širým nebem za účasti celé vesnice i okolí. S použitím písní a hudby Petra Skoumala hra laskavým, prostým způsobem vypráví o jednom z nejpůsobivějších biblických příběhů. Snoubí se v ní sugestivní podobnosti o čtyřicetiletém hledání země zaslíbené komentované mile znevazujícím komentářem pravého českého kašpárka. Konotace i přesah představení by měly společně evokovat i naši současnou touhu po nalezení harmonické společnosti.

Režie: Hana Burešová

Hrají: Igor Ondříček, Michal Isteník, Jiří Mach, Viktor Skála, Ladislav Kolář, Rastislav Gajdoš, Jan Mazák, Alan Novotný, Ivana Vaňková, Eva Ventrubová, Hana Kovářiková, Evelína Kachlířová a další.

Martin Doepke, Elke Schlimbach,
Grant Stevens, Christian Bieniek,
Hans Holzbecher, Andrea Friedrichs:

KRÁSKA A ZVÍŘE

Kdo by neznal *Krásku a zvíře*, jednu z nejkrásnějších evropských milostných pohádek? Po slavných zpracováních obnovil na počátku devadesátých let zájem o tuto látku disneyovský film režiséra Kirka Wise. Zároveň s jeho divadelní verzí se však objevila na evropských prknech i neméně zdařilá verze z německé muzikálové kuchyně. Jejím autorem je vynikající německý skladatel a aranžér Martin Doepke, který ve spolupráci s libretistou Christianem Bieniekiem a textaři Elke Schlimbachovou a Grantem Stevensonem vy-

tvoril vsutku pozoruhodné dílo. *Kráska a zvíře* po mimořádně úspěšné německé premiéře v Kolíně nad Rýnem roku 1994 absolvovala několik zdařilých turné po celém Německu – nejnovějším bylo úspěšné turné Městského divadla Brno v režii Stanislava Moši a choreografii Igora Barberiče po Lucembursku, Německu, Švýcarsku, Itálii a Rakousku.

Hlavní inovací příběhu o kupci, který upadne do spárů obávaného, zrůdně vyhlížejícího vládce opuštěného zámku a musí mu přislíbit za vysvobození jednu ze svých tří dcer, je jeho lokalizace – původně francouzská pohádka je zařazena do ospalého prostředí typicky německé vesničky.

Režie: Stano Slovák

Hrají: Lukáš Janota nebo Dušan Vitázek, Kateřina Krejčová nebo Ivana Skálová, Radka Coufalová nebo Markéta Sedláčková, Johana Gazdíkova nebo Hana Holířová, Mária Lalková nebo Marta Prokopová, Lenka Janíková nebo Tereza Martinková, Kristián Pekar nebo Aleš Slanina, Jiří Horký nebo Zdeněk Junák a další.

Howard Ashman, Alan Menken:

KVÍTEK Z HORRRORU

Květinářství pana Mushnika je zapadlý krámk, kam málokdy zavítá zákazník. I proto je jeho majitel nevrlý a málokdy se usměje na své dva pomocníky – zbrklého naivu Seymoura a sladkou, životem pronásledovanou Audrey. Vše se však změní, když Seymour jednoho dne, právě během zatmění slunce, koupí v jednom exotickém obchodě zvláštní rostlinu. Rostlinu, kterou ještě nikdy neviděl, jejíž jméno nenalezl v žádných moudrých knihách, rostlinu, jež zavinití změnu v životech všech přítomných. Seymour ji pojmenuje Audrey 2, na počest dívky, s níž se denně potkává a kterou platonicky miluje, která však chodí se sadistickým stomatologem Orinem. Stačí malá chvilka, kdy se ve výloze květinářství tato zvláštní rostlina objeví a rázem se dveře obchodu netrhnou. Pokladna se začíná plnit, ale Audrey 2 začíná vadnout, dokud Seymour náhodou nepřijde na to, po jaké vláze jeho kytička touží. Lidská krev! Seymour pro ni začne shánět potravu, květina

PROGRAM ŘÍJEN

Činoherní scéna

1.10. so	19.30	Škola základ života	Z2011
2.10. ne	19.30	Škola základ života	T2011
3.10. po	19.30	Škola základ života	
4.10. út	19.30	Dobře rozehraná partie	
7.10. pá	18.00	Dobře rozehraná partie	PP1
8.10. so	19.30	Sugar! (Někdo to rád horké)	
9.10. ne	18.00	Sugar! (Někdo to rád horké)	
11.10. út	19.30	Mojžíš	C2
12.10. st	19.30	Mojžíš	AB3
13.10. čt	19.30	Mojžíš	A4
14.10. pá	19.30	Mojžíš	C5
16.10. ne	19.30	Dobře rozehraná partie	E7*
21.10. pá	14.00	Výkřiky do tmy	
21.10. pá	19.30	Výkřiky do tmy	E5
22.10. so	19.30	Výkřiky do tmy	P
23.10. ne	19.30	Výkřiky do tmy	
24.10. po	19.30	Výkřiky do tmy	AB1
25.10. út	19.30	Výkřiky do tmy	E2
26.10. st	19.30	Výkřiky do tmy	A3
27.10. čt	19.30	Výkřiky do tmy	AB4
28.10. pá	18.00	Brouk v hlavě	
29.10. so	18.00	Brouk v hlavě	
30.10. ne	19.30	Mojžíš	E7

* náhradní termín abo skupiny minulé sezony

Hudební scéna

1.10. so	15.00	Kráska a zvíře	
1.10. so	19.30	Kráska a zvíře	A6/AB6
2.10. ne	15.00	Kráska a zvíře	
2.10. ne	19.30	Kráska a zvíře	D/E7
3.10. po	18.00	Kráska a zvíře	
4.10. út	19.30	Kráska a zvíře	A2/AB2
5.10. st	18.00	Kráska a zvíře	
6.10. čt	19.30	Kráska a zvíře	C4
7.10. pá	19.30	Kráska a zvíře	A5/AB5
9.10. ne	19.30	Jméno růže	
10.10. po	18.00	Jméno růže	PPP/P18
12.10. st	19.30	Les Misérables (Bidníci)	
13.10. čt	18.00	Les Misérables (Bidníci)	
14.10. pá	18.00	Les Misérables (Bidníci)	
17.10. po	19.30	Kvítek z horroru	
18.10. út	18.00	Kvítek z horroru	
20.10. čt	19.30	Probuzení jara	
21.10. pá	18.00	Probuzení jara	
24.10. po	19.30	Mozart!	
25.10. út	18.00	Mozart!	
26.10. st	18.00	Mozart!	
28.10. pá	19.30	Chicago	
29.10. so	19.30	Chicago	
30.10. ne	18.00	Chicago	

Sugar!
(Někdo to rád horké)

Chicago

PROGRAM LISTOPAD

Činoherní scéna

Hudební scéna

1.11. út 19.30	Mojžíš	E2
2.11. st 19.30	Brouk v hlavě	
3.11. čt 19.30	Škola základ života	zadáno
4.11. pá 19.30	Škola základ života	A2011
5.11. so 19.30	Škola základ života	M2011
6.11. ne 15.00	Sugar! (Někdo to rád horké)	
6.11. ne 19.30	Sugar! (Někdo to rád horké)	
7.11. po 19.30	Dokonalá svatba	
9.11. st 19.30	Dobře rozehraná partie	
10.11. čt 18.00	Mojžíš	
11.11. pá 19.30	Mojžíš	E5
12.11. so 19.30	Mojžíš	AB6
13.11. ne 19.30	Výkřiky do tmy	D
14.11. po 19.30	Výkřiky do tmy	A1
15.11. út 19.30	Dokonalá svatba	
16.11. st 19.30	My Fair Lady (ze Zelnáku)	
17.11. čt 14.00	My Fair Lady (ze Zelnáku)	
17.11. čt 19.30	My Fair Lady (ze Zelnáku)	
18.11. pá 19.30	Charleyova teta	
20.11. ne 19.30	Charleyova teta	
22.11. út 19.30	Sluha dvou pánů	
23.11. st 19.30	My Fair Lady (ze Zelnáku)	zadáno
24.11. čt 19.30	Škola základ života	zadáno
26.11. so 19.30	Betlém	
27.11. ne 15.00	Betlém	
27.11. ne 19.30	Betlém	
28.11. po 19.30	Škola základ života	R2011
29.11. út 19.30	Škola základ života	X2011
30.11. st 19.30	Výkřiky do tmy	AB3

6.11. ne 18.00	Zdenek Merta u klavíru	
6.11. ne 20.00	Zdenek Merta u klavíru	
16.11. st 19.30	Jekyll a Hyde	A3/AB3
17.11. čt 14.00	Jekyll a Hyde	
17.11. čt 19.30	Jekyll a Hyde	C4
18.11. pá 19.30	Jekyll a Hyde	A5/AB5
19.11. so 19.30	Jekyll a Hyde	P
20.11. ne 19.30	Jekyll a Hyde	D/E7
21.11. po 19.30	Jekyll a Hyde	A1/AB1
22.11. út 19.30	Jekyll a Hyde	A2/AB2
23.11. st 19.30	Jekyll a Hyde	
24.11. čt 19.30	Jekyll a Hyde	A4/AB4
25.11. pá 19.30	Jekyll a Hyde	C5/E5
26.11. so 15.00	Jekyll a Hyde	
26.11. so 19.30	Jekyll a Hyde	A6/AB6
27.11. ne 18.00	Jekyll a Hyde	
28.11. po 19.30	Jekyll a Hyde	
29.11. út 19.30	Jekyll a Hyde	C2/E2
30.11. st 19.30	Jekyll a Hyde	

JEKYLL A HYDE

romantický muzikál

Od roku 1886, kdy Robert Louis Stevenson publikoval svou novelu Podivný případ doktora Jekylla a pana Hyde, vzrušuje tento příběh mysl autorů, čtenářů i diváků po celém světě. Postihuje totiž v geniální metafoře odvěké tchnutí lidstva k dobru i zlu a zápas, který mezi těmito dvěma póly v každém z nás probíhá. Má doktor Jekyll šanci zvítězit nad svým druhým já, výlupkem všeho zla Edwardem Hydem, který s ním naneštěstí sdílí totéž tělo? Muzikál skladatele Franka Wildhorna a libretisty Leslie Bricusseho na toto téma slavil již velké úspěchy po celém světě. Strhující příběh v ohromující dekoraci, výjimečné herecké a pěvecké příležitosti činí z jeho uvedení v našem divadle další mimořádnou příležitost zažít to nejvýznamnější, co světové hudební divadlo současnosti nabízí.

Režie: Petr Gazdík

Hrají: Petr Gazdík nebo Dušan Vitázek, Ivana Vaňková nebo Viktória Matušová, Johana Gazdíková nebo Hana Holíšová, Milan Němec nebo Karel Škarka, Ladislav Kolář nebo Milan Lindner a další.

roste, celý svět se o zvláštní rostlinu zajímá, její majitel se stává slavnou osobností a snaží se tajit, jakou příšeru vlastně vypěstoval. Muzikálovou černou komedii vytvořili Howard Ashman (libreto) a Alan Menken (hudba) podle nízkorozpočtového amerického filmu z roku 1960. Autoři příběh upravili, připsali rock'n'rollovou hudbu ve stylu 60. let a uvedli v roce 1982 na off-Broadwayi. Od té doby se muzikál proslavil po celém světě a v roce 1986 se dočkal i své slavné, filmové verze v režii Franka Oze.

Režie: Petr Gazdík

Hrají: Alena Antalová nebo Markéta Sedláčková, Lukáš Janota nebo Jakub Uličník, Tereza Martinková nebo Svetlana Slováková, Hana Holišová nebo Ivana Skálová, Zdeněk Bureš nebo Miloslav Čížek, Martin Havelka nebo Igor Ondříček, Dušan Vitázek, Marta Prokopová nebo Michaela Horká a další.

Steven Sater, Duncan Sheik:

PROBUZENÍ JARA

„Působivé svícení ve fortelné režii, syté hudební aranžmá, nápaditá choreografie a všechny pěvecké výkony dělají z brněnského Probuzení jara mistrný divadelní kousek. A také zarývající se divácký zážitek...“

L. Mareček, MF Dnes
Příběh skupiny mladých lidí na sklonku 19. století na motivy kontroverzní hry Franka Wedekinda v adaptaci Stevena Satera a Duncana Sheika nabývá naprosto současný charakter a jeho poselství je alarmující. Stále živé mezigenerační problémy mezi rodiči a dětmi, mezi dětmi a učiteli ad. – osobní ambice, touhy, frustrace, komplexy, rebelantství, neinformovanost, naivita, pokrytectví, vzájemné nepochopení, předsudky, maloměšťáctví – to vše, včetně sexuality a prvních erotických zážitků, je tu odkryto s odvahou, nekompromisností a přirozeností mladým lidem vlastní. Světově uznávaný muzikál získal sedm prestižních divadelních cen Tony. Dílo, které dokáže rozesmát i dojmout, se už čtyři roky po své premiéře na Broadwayi představuje divákům v jihomoravské metropoli.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Jiří Mach nebo Ondřej Bábor, Vojtěch

Blahuta nebo Lukáš Janota, Ján Jackuliak nebo Jakub Uličník, Radek Novotný nebo Vladimír Řezáč, Jakub Przebinda nebo Lukáš Vlček, Tomáš Novotný nebo Viktor Polášek nebo Aleš Slanina, Svetlana Slováková nebo Ivana Skálová, Soňa Jányová nebo Tereza Martinková, Hana Holišová nebo Michaela Horká, Irena Konvalinová nebo Jana Musilová, Zdeněk Junák nebo Milan Němec a další.

Vhodné pro mládež od patnácti let.

John Kander, Fred Ebb, Bob Fosse:

CHICAGO

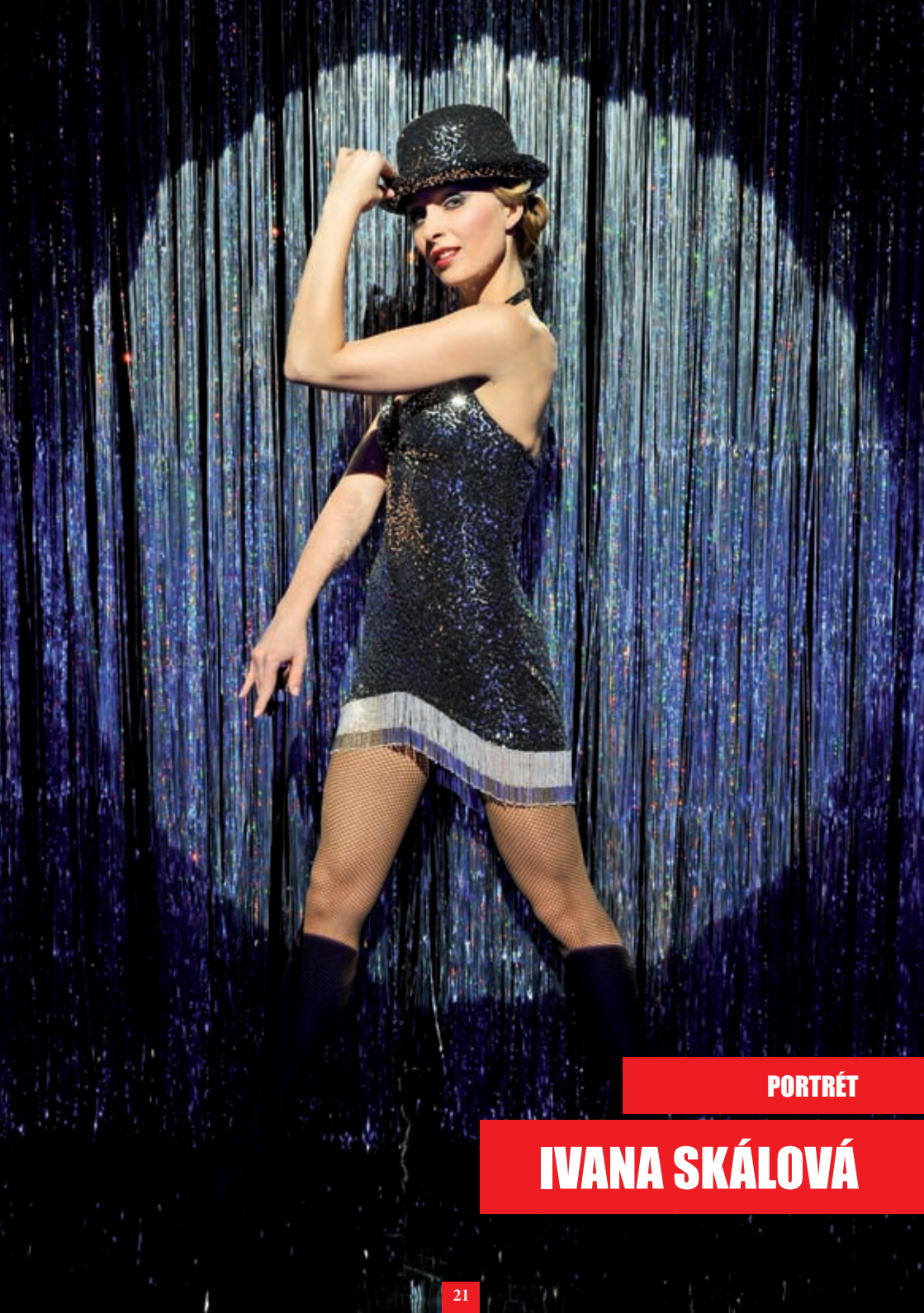
Muzikál *Chicago* má všechno, co činí Broadwayské produkce výjimečnými – až pohádkový příběh o slávě, štěstí, kráse, bohatství a láskách, to vše propojeno nesmrtelnými hity doprovázenými dech beroucími tanečními čísly. Bylo jen otázkou času, kdy se toto fenomenální dílo vrátí na naše jeviště. Jeho česká premiéra se totiž konala právě v DbM v roce 1978.

Satirický muzikál, kritizující zkorumpovanou a zločinem a jazzem prodechnutou společnost dvacátých let v Chicagu podle hry M. D. Watkinsové napsali Bob Fosse a Fred Ebb s hudbou Johna Kandra. Hlavní postavy, vražedkyně a po slávě toužící krásky Velma Kellyová a Roxie Hartová se setkávají v ženské věznici a s pomocí proslulého advokáta Billyho Flynna všemi (především ženskými) zbraněmi zde bojují o přední stránky novin a titul „vražedkyně týdne“.

Jiskřivý humor, humorná nadsázka i mrazivá atmosféra v muzikálu plném jazzu!

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Svetlana Slováková nebo Ivana Vaňková, Radka Coufalová nebo Ivana Skálová, Petr Gazdík nebo Dušan Vitázek, Milan Němec nebo Lukáš Vlček, Alena Antalová nebo Markéta Sedláčková, Vojtěch Blahuta nebo Karel Škarka, Hana Holišová nebo Mária Lalková, Eva Jedličková nebo Hana Kovářková, Lenka Janíková nebo Veronika Kloubková, Andrea Březinová nebo Johana Gazdíková, Jiří Mach nebo Aleš Slanina a další.

PORTRÉT

IVANA SKÁLOVÁ

*S Dušanem Vitázkem
v muzikálu Kráska a zvíře,
režie: Stano Slovák*

VE SVĚ, ZATÍM KRÁTKÉ, KARIÉŘE JE IVANA SKÁLOVÁ UŽ DRUHOU KRÁSKOU Určitě si pamatujete na úspěšnou inscenaci *Škola základ života*. Mladá talentovaná herečka Ivana Skálová tam hraje třídní krásku Irmu Jánskou, v nejnovější inscenaci Stanislava Moši (režijní koncepce) a Stana Slováka (režie) *Kráska a zvíře* hraje krásku titulní. Mezi oběma kráskami herečka vidí radikální rozdíl. Zatímco třídní kráska, říká Ivana, je poněkud jednodušší, „taková ta bohužel nechvalně proslulá blondýnka“, má muzikálová Kráska všechny kladné vlastnosti, které může žena mít. Blond vlasy napomáhají jemnému zjevení nově uváděné Krásky, říká její představitelka Ivana Skálová. Alternuje s Kateřinou Krejčovou. Ivana už přestává počítat své větší role, za tu dosud nej nej považuje postavu Roxie z muzikálu *Chicago*. Do stálého angažmá ve zdejším divadle nastoupila teprve v říjnu 2009, ale už od jara excelovala v náročné titulní roli muzikálu *Evita*. Tehdy končila studia na JAMU. Valtická rodačka vyrostla v Uherském Hradišti, kde do sebe nasála lidový kumšt. Tančí, hraje na housle, dodnes je sólistkou v cimbálce. Kráska v nové muzikálové pohádce se jmenuje Bella.

Čím je pro vás postava Belly výjimečná?

Výjimečná i náročná. V tom, že je ve všech směrech kladná. Asi většina hereček vám potvrdí, že snazší je hrát záporné role. Mně to ale nevádí, jsem i v soukromém životě optimista. Jediné, co nemám ráda, když mne někdo škatulkuje do rolí princezen. Roli krásné Belly si užívám, je mi sympatická, blízká.

Pamatujete se na tuto pohádku z dětství? Nebála jste se jako holčička, že vám taky někdy budou nutit ošklivého ženicha?

O ženichovi jsem jako malá nepřemýšlela. Ale je pravda, že celkově si na tuto pohádku vzpomínám jen matně, vybavuji si jen pár úryvků. Matně si vzpomínám na jednu filmovou verzi, také znám v úryvcích verzi disneyovskou z roku 1991, která je, myslím, dnešním dětem bližší. Jedna malá holčička se mě ptala, když viděla moje blond vlasy, jestli budu mít na jevišti hnědé vlasy – právě podle disneyovské krásky, jejíž tmavé vlasy vynikaly na žlutých šatech.

Ve filmu i na divadle bývá možná největším problémem v inscenaci Krásky a zvířete zvířecí maska. Ostatně v Brně není tato látka ze staré evropské pohádky uváděna poprvé,

nemluvě o filmových verzích. Jak se vyvedla maska v inscenaci Městského divadla Brno?

Neviděla jsem ještě naši finální verzi (rozhovor vznikl 13. září), znám jen německou, fotili jsme se na plakát. Připadlo mně, že maska jakoby zakrývala více než půlku obličeje zvířete. Byla zvláštně vyboulená, až mně trochu evokovala podoba Hrbáče ze Zvoníka od Matky Boží. Neviděla jsem zvířecí masku, nýbrž spíše deformaci lidskosti.

Bella není zrovna často používané jméno v našich končinách, mně evokuje krásnou knihu francouzské spisovatelky Cécile Aubry a následný televizní seriál Bella a Sebastião. Bellou byla fenka alpského čuvače. Zatím si mne nikdo z kolegů nedobíral s tím, že moje postava má jméno podle slavné fenky. Jen ke konci představení Stano dovolil malý fórek, zazní obrat, že něco stojí za starou belu. Ale není to vůči Krásce nijak urážlivé.

Může, podle vás, milovat krásná žena správného chlapa, i když zrovna nevyčníká fyzickou krásou?

Myslím, že ano. Mě už se ptal asistent dramaturgie, jestli preferuji krásný zjev, nebo krásu duše. Určitě krásná duše je mnohem více než vzhled, který může být i pomíjivý.

Letos v červenci vyšel váš rozhovor v exkluzivním měsíčníku Playboy. I když má nepoměrně vyšší náklad než Dokořán, předpokládám, že většína diváků zdejšího divadla čte více právě Dokořán. Prozradte, o čem jste v Playboy vyprávěla!

Redaktor Playboye mne oslovil, potřeboval rozhovor do sekce Czech talent, je o méně známých talentovaných dívkách České republiky. O novinářkách, herečkách, zpěvačkách, tanečnicích. O těch, které se neproslaví skrze televizi. V době rozhovoru se pánům z Playboye náramně hodily mé fotografie z inscenace *Chicago* – ani ne tak tématem, jako spíše kostýmy. Jistě víte, že jsem tam zachycena ve spodním prádle. Trochu mne mrzí, že se o rozhovoru mnoho neví. Protože povídání nebylo jen o mně, nýbrž o Městském divadle Brno. Redakce pánského časopisu hodnotí náš stánek Thálie velmi kladně – oproti pražským divadlům.

Můžete nějakou zásadní konkrétní myšlenku

či sdělení z Playboye zopakovat i pro Dokořán?

Redaktoři kromě rozhovoru se mnou srovnávali brněnskou a pražskou produkci. Uvedli, že v Praze se zviditelní osobnost prostřednictvím různých talentových soutěží, kterých je u nás už nespočet, jenže s herecko-muzikálovou profesí nemají tito lidé nic společného. Ale jsou najednou známí. Zatímco naše divadlo může konkurovat opravdu světovým produkcím, jeho vedení se nenechá obalamutit pěknými tvářemi z reklam, ze seriálů, ale sází na profesionalitu svých svěřenců. Tento názor jsem redaktorovi Playboye potvrdila. Hovořila jsem také o inscenaci *Chicago*, která je o slávě, o moci, o boji dostat se na titulní stránky. Na otázku, zdali Roxie byla mojí vysněnou rolí, jsem Playboyi odpověděla, že o takové roli se mně ani nesnilo, že je to pro mě téměř top muzikálových rolí. Postava Roxie je členitá ve všech výrazových složkách, i pěveckých. Muzikál *Chicago* patří podle mne k tomu nejlepšímu, co muzikálová scéna Městského divadla nabízí.

Jan Trojan,

foto: jef Kratochvil a Tino Kratochvil

LUCIE BROUČKOVÁ

V roce 1994 po premiéře scénického oratoria Bastard v historické budově Národního divadla v Praze ke mně přišla manažerka Městského divadla Brno, za ruku držela krásnou okatou dívku, kterou mi představila se slovy: „Tohle je tvoje nová tisková mluvčí.“

Hned od počátku se stala dominantní součástí našeho divadla. Přes své mládí se vyznačovala naprosto výjimečnou autoritou, zodpovědností a věcností. Stejně tak se vždy nechávala nadšeně strhnout inscenačními výkony svých kolegů. Milovala své divadlo, ale ráda navštěvovala i produkce jiných divadelních domů. Pro svůj rozhled a moudrost se spontánně stala účastnicí na rozhodovacích procesech, kterými se Městské divadlo Brno vyvíjelo i přes časy nepřříznivé až do své současné podoby. Jednoznačně se zasloužila o vysoce a všemi uznávaný umělecký profil MdB. Byla

téměř v každodenním styku s těmi, kteří se o naše divadlo profesně zajímali a kteří o něm podávali mediální obraz. Vynikala nejen svou náročností vůči ostatním i sobě, ale v našem divadle, které v mnohém žije jako rodina, měla i své nejbližší životní přátele, se kterými uměla stejně dobře pracovat, jako se i radovat. Svou činnost nepřerušila ani v době těhotenství a následného mateřství, kdy práci vykonávala z domu a při pravidelných návštěvách divadla. Úspěšně vychovávala i svého pětiletého syna Adámka.

V neděli 28. srpna 2011 byl tragickým způsobem ukončen její život. Stejně tak, jako milovala své divadlo a lidi v něm, byla i sama všemi milovanou bytostí.

V Lucii Broučkové ztrácí Městské divadlo Brno svou duši. Stanislav Moša

Odešla duše divadla

Strohá zpráva: Řidič obstarožní Volhy nedal v neděli před polednem u Rakvic přednost posádce jedoucí po hlavní silnici od Břeclavi ve Fiatu. Řidička nehodu nepřežila. A úděsná skutečnost: Lucie Broučková. Duše brněnského Městského divadla, kde pracovala sedmnáct let. Jeho tisková mluvčí, skvělá manažerka. Třicet šest let. Matka pětiletého synka...

Zubatá brousí kolem té scény letos už nějak podezřele dlouho. Vzala s sebou herce Ladislava Lakomého, Erika Parduse, Karla Janského. Tentokrát byla ale zvláště krutá. Ještě před pár týdny uspořádala Lucie pro novináře znamenitou prezentaci světové premiéry muzikálu *Papežka* Martina Christopha v režii Stanislava Moši v německé Fuldě.

Na pondělí s ní měl na čtrnáctou hodinu smlouvenou pracovní schůzku kolega Luboš Mareček kvůli blížící se premiéře *Mojžův* Hany Burešové... Nejenom v Brně znali Lucii Broučkovou jako nepředstavitelně, nenahraditelně pracovitou, obětavou, vtípnou, vždycky usměvavou. Přičí se psát, že tak si ji budou lidi pamatovat. Odešla duše divadla. Vhodnější slovo nenajdu.

Jiří P. Kríž

Kdyby to byl fejeton, jmenoval by se Jak jsme chtěli jít na oběd. Celých těch zatraceně málo let, které jsme spolu strávili v jednom divadle, jsme se s Luckou domlouvali, že spolu někdy v klidu na obědě probereme všechno to, co jsme chtěli a co jsme nezvládli při vzájemném předávání pracovních úkolů.

Příznávám se, tahal jsem ji na oběd hlavně já. Bylo ostatně poměrně těžké nechtít s ní trávit čas – byla... Tady jsem napsal dlouhý výčet Lucčiných kvalit a zase jsem ho škrtnul, protože ten neúprosně minulý čas z něho dělá

hrst banalit. Kdo ji znal, dosadí si bez problémů sám, kdo ne, tomu nechť postačí, že to byla – jak se říká u nás na severu – „baba jak cyp“.

Byli jsme za ty necelé tři roky na obědě celkem dvakrát – Lucka, ranní ptáče, obědvála vesměs v časech, kdy já teprve pozvolna trávil snídani, mlsounovi se s ní občas nechtělo do bezlepkových jídelen, práce bylo taky dost, zkrátka jsme se pravidelně mýjeli. Nic se nedělo, pokudžde když mi napsala, že ji to mrzí, že by šla, ale je už po obědě nebo že se jí to z jiného důvodu nehodí, psal jsem jí: „Nic se neděje – příště!(smajlík)“. Příště je bohužel už v jiném časoprostoru, smajlíky se poztrácely jedné mizerné neděle.

Na stole mi leží adresář významných osobností, kterým rozesíláme naši Ročenku. Furiantsky jsem Lucce slíbil, že ho ve volné chvíli aktualizuju. Nestihl jsem to stejně jako ty obědy. Leží tam dál, jako němá připomínka toho, že ve své podstatě žijeme (dokud s námi něco nezatřese) jako bychom byli nesmrtelní a před námi ležel nedozírný oceán času. A není tu tisková mluvčí, výkonná až k nesnesitelnosti a pracovitá v míře, na kterou by měl být nějaký paragraf, aby mi svým věcně ironickým stylem připomněla, že už to dávno mělo být. Po jejím humoru, energii, nasazení, schopnosti „nakopávat“ své okolí, po její britké věcnosti a jejím neokázalém, ale nesporném ženském šarmu tady zeje propast málem bezedná.

„*Až si nás jednou nejvrchnější kritik zavolá*“, zpívali kdysi populární čeští bigbítáci – ale já chci věřit, že místo nemilosrdného kritika nás čeká nahoře osvícený ředitel, který „*si založil divadlo a teď si bere ty nejlepší*“, jak napsal těsně po Lucčině smrti výstižně Petr Hloušek. Je-li tomu tak, budu klidně trhat lístky a pucovat augustům střevice, jen kdyby to znamenalo, že se s Luckou ještě jednou potkáme ve stejném angažmá. Bylo by mi i napodruhé ctí.

Jan Šotkovský

PETR GAZDÍK: NEHRAJTE, VYPRÁVĚJTE PŘÍBĚH

Na jevišti Městského divadla v Brně stojí už čtrnáct sezon. A vlastně je od počátku spolustrůjce zdejšího muzikálového zázraku. V posledních letech už zdaleka nejen coby interpret. Herec Petr Gazdík se jako mladíček blýsknul v roli Tonyho ve slavné *West Side Story*. K řadě muzikálových i činoherních rolí přibyla už před sedmi lety funkce šéfa muzikálové sekce na mateřské scéně. Léta Gazdík také koketuje s režii hudebních titulů a navrch všeho jezdí se svým šéfem Stanislavem Mošou do Londýna nakupovat muzikály. Nevracejí se s prázdnou, importovali do Brna řadu pozoruhodných titulů. Stačí vzpomenout muzikály jako *Čarodějky z Eastwicku*, *Probuzení jara* či rodinný titul *Mary Poppins*, který Gazdík i režioval. A že jako divadelník muzikálu rozumí, stvrdil Gazdík třeba vloni, kdy se stal držitelem Ceny Thálie 2009 za svůj mimořádný herecký a především znamenitý pěvecký výkon v muzikálu *Bidníci*. Hlavní postavu galejníka Jeana Valjeana hraje dodnes.

Musí mě strhnout emoce

Vystudoval jste konzervatoř, přešel na JAMU, kde byl stále ještě novinkou obor muzikálového herectví. Proč jste školu nedokončil?

Dostával jsem mnoho nabídek už za studia. Hrál jsem *Essexe v Alžbětě Anglické* se Zdenou Herfortovou. Následoval Tony ve *West Side Story* nebo třeba Des Grieux v *Manon Lescaut*. Z úst tehdejšího děkana jsem si vyslechl památnou větu: „Rozhodněte se, jestli chcete studovat Janáčkovu akademii múzických umění nebo být hercem.“ Zasmál jsem se a rozhodl se být hercem. Ve třetím ročníku jsem musel tedy odejít.

Na tu zavrženou školu jste se však vrátil a studujete zde dnes divadelní management. Slíbil jsem tehdy mamince, že vysokou dodělám. Dál už je to prozaičtější. V devatenácti letech jsem začal podnikat a věnovat se manažerským aktivitám. Vždycky jsem na všechno musel, bez vzdělání, přijít sám. Roz-

hodl jsem se proto své praktické zkušenosti rozšířit také o teoretické vzdělání.

Obhlédněme tedy vaše umělecké podnikání mimo mateřské divadlo...

V roce 1996 jsme s Romanem Vojtkem založili G-Studio, nejprve jako dabingové studio, postupně se naše aktivity rozrostly na produkční činnost. Nakonec v roce 1999 přišla nabídka na záchranu nahrávacího studia Dukla sídlícího v prostorách brněnského Stádionu. Prostor jsme kompletně zrekonstruovali a vzniklo G-Studio Centrum. Malé hudební divadlo spojené s velkým nahrávacím studiem. Odehráli jsme tu desítky repríz projektu *Viva Muzikál* s živým 25členným orchestrem, který v té době neměl u nás obdoby, 152 repríz muzikálu *Jeptišky*, kultovní se stala komedie *I+I=3*. V loňském roce jsme se, vzhledem k mým povinnostem v Městském divadle, soustředili jen na nahrávání hudby. Divadélko však s naší pomocí funguje dál pod názvem Stadion multikulturák, a to jako platforma pro brněnská nezávislá divadla.

Od roku 2004 jste se stal uměleckým šéfem muzikálového souboru. Máte nějaké vize, kam ho chcete dovést?

Hlavní vize dal divadlu už na počátku Standa Moša. Já se snažím přispívat k rozšiřování tohoto pohledu, ať už umělecky či manažersky. Soustředíme-li se na muzikál, kterého jsem šéfem, jde mi o kontinuální zvyšování kvality našich představení ať už po stránce koncepční, interpretační nebo třeba i technologické, kterážto s muzikálem neodmyslitelně souvisí. Dovolím si tvrdit, že naše cesta je správná. Pro mě osobně jsou příkladem třeba nejlepší představení v londýnském West Endu.

Pamatuju se, že když jste před patnácti lety začínali s West Side Story, byly podobné proklamace brány jako velkohubé. Neříkám, že jste dotáhli Broadway či West End, ale jste tuzemským centrem špičkového muzikálu.

Ježdíme se Standou a dalšími kolegy po celém světě nejen na Broadway či do Londýna, abychom se seznamovali s tím, co nového se děje, jaké jsou nejsoučasnější trendy hudebního divadla. Chodíme ale i na činohru a operu. Díky tomu jsme například věděli

o *Mary Poppins* nebo *Probuzení jara* již krátce po jejich vzniku. Když se pak rozhodneme titul uvést, nastává chvíle, abychom s příslušnou agenturou dojednali práva.

A podle čeho si tituly vybíráte?

Patřím k lidem, kteří tvrdí, že na divadle by se nemělo příliš hodnotit. Musí mne strhnout spíš emoce a příběh. Proto mám rád krédo Actor's Studia, které říká: Do Not Act, Tell Me The Story. Přesvědčivě vyprávění příběhů, toho si všímám, to mne baví. Jsem-li stržen a netrápím se úvahami nad tím, co bylo zajímavé a co méně nebo jestli ten herec hrál skvěle a jiný naopak, tuším, že co jsem viděl, bylo dobré. Na herectví mě stejně tak nejvíc přitahuje je-li důvěryhodné, naopak mě rozčiluje, když někdo předvádí jakým je oslnivým hercem.

Ale jistá kritéria musí produkce splňovat, ne?

Nějaká kritéria jistě, ta však považuji za normu. Hovořím o těch nejlepších produkcích. Dokáže-li mě inscenace upoutat svým vyprávěním příběhu, pak je to myslím dobré. Mnohdy se však setkáváme spíš s koncepčním novátorstvím za každou cenu. Všichni pak říkají: to bylo zajímavé..., rozebírají se detaily toho, co bylo ještě zajímavější a jak to ten či onen asi myslel – pohádka se ale vytratila... Na mě to však většinou působí spíš jako „zástěrka“.

Repliky nevyrobíme

Alena Antalová mně nedávno tvrdila, že v muzikálovém Londýně zažila nedávno šok, když zjistila, že každý sborista umí, co tady často nezvládá ani přední muzikálový sólista. Je to pravda?

Když přijedete na West End poprvé, asi šok zažijete. Ta profesní připravenost každého interpreta je fascinující. To ale neznamená, že každý z těchto skvěle řemeslně připravených herců má ono důležité charisma osobnosti, které hrají hlavní role, nebo jaké má třeba i Alena Antalová. Už jsem toho venku viděl hodně a vím, že co realizujeme u nás, je neméně talentované. Oni mají výhodu delší tradice a vypracovanějšího systému vzdělávání interpretů.

Jako režisér jste začínal s komponovanými hudebními pásmi, máte za sebou i muzikálové inscenace. U těch slavných muzikálo-

vých čísel, jako třeba *Bídníci*, majitelé práv často trvají na nějaké vizuální podobě kusu. Není režie slavných muzikálů jenom vlastně vyrábění zdařilých replik?

Naše divadlo se produkcí tzv. replik nezaobývá. Jedná se o úplně jiný druh licence, kterou my nevyužíváme a jediná taková v České republice byla realizována při prvním uvedení *Bídníků* v Praze. Právě *Bídníci* v našem divadle jsou v komplexním řešení zcela odlišní. Pokud narážíte na *Mary Poppins* v mé režii, je tomu stejně tak. Každá podobnost pak souvisí s požadavky udělené licence, která třeba předepisuje závazné dodržení viktoriánské Anglie, atmosféry londýnských střech nebo podoby kominíků té doby, stejně tak vizuální podoby hlavní hrdinky. Ostatní

náležitosti, jako například choreografii největšího stepařského čísla kominíků či slavné písně Superkalifradžistikexpijalidózní, máme po svém. Vždyť i písmena, která tančíme, jsou jiná – jejich spelování je však předepsáno. A to se týká i režie. Scénografie se může zdát, vzhledem k tomu, co jsem výše uvedl, podobná originálu, její hlavní originalita je však postavena především na projekci. Původní *Mary Poppins* je víc malovanou pohádkou, my vše posunuli do realii opravdového Londýna. I když s velkým puncem imagince, kterou s sebou samozřejmě pohádková chuva nese.

Učit se zpívat s velikány

Vy už jste se v profesním životě nadobro odevzdal muzikálu?

Ale vůbec ne! Souvisí to s nabídkami. Hraji stejně rád Becketa jako Valjeana.

WEST SIDE STORY V OPATIA

21. ČERVENCE 2011

WEST SIDE STORY

NAPOSLEDY V ROCE 2011

VSTUPENKY ON-LINE na www.mdb.cz

Interpret, podnikatel, režisér, šéf muzikálového souboru. Nekumulujete těch funkcí nějak moc?

Každá z nich je úzce spojena s divadlem. A myslím, že pro chlapa je dobré neupínat se jen k herectví. Navíc jedna s druhou se úzce propojují. Být šéfem a sedět v kanceláři je možná přínosné z hlediska administrativy, ale rozhodně to není místo pro sdělování uměleckých postojů. Pro mě je důležité být součástí realizačního týmu.

Obsazujete také vlastní mámu a sestru. Nepředhazovali vám, že protěžujete členy vlastní rodiny?

To je takový český pohled. Vůbec takhle nepřemýšlím, spíš naopak. Pracovat s nejbližšími je často mnohem náročnější, protože chci, aby byli připravenější, šli příkladem. A pak, Johanka je přece členkou našeho souboru, uvažuji o ní jako o každé jiné. Na její obsazení do Mary mě přivedl Standa Moša, když ji sám obsadil ve *Fantasy Musical* dávno předtím, než jsme vůbec tušili, že práva na Mary získáme. A já jsem přesvědčen, že všechny tři naše Mary jsou těmi nejlepšími herečkami, které jsem si pro tuto roli mohl přát. Navíc Johanka teď za ni byla v nejužším výběru nominována na Cenu Thálie. Volím herce intuitivně podle jejich vnitřního uspořádání, o kterém si pyšně myslím, že jej znám. Neznám do Mary lepší Ptáčnici, než je moje máma! Možná mě podezřívají, ale já tak neuvážuju.

Celý den si pryč prozpěvujete. Jak jinak ještě ladíte hlasovou kondici?

Učím se zpívat od šesti let. Bohužel jsem však nepotkal nikoho, kdo by mi dokázal dát jednoznačný návod. Snažil jsem se vzít si z každého něco, co mi vyhovovalo. Říkám tomu pěvecká inteligence, která je strašlivě důležitá. Člověk musí hledat a najít prostředky, jak se mu zpívá dobře, zafixovat to a používat. Také je dobré učit se hodně poslechem, zpívat s velikány. Pro mne to byl hlavně Plácido Domingo. Děvčatům bych vřele doporučil Barbru Streisand.

Na které z pěveckých rolí vzpomínáte nejraději?

Neřeknu nic nového, patřím k těm, co tvrdí, že v okamžiku, kdy začneš nějakou roli zkou-

šet, musíš si ji natolik zamilovat, že ji nedokážeš nevyzdvihnout nad jinou. Je pravda, že některé pro mě znamenaly mezník právě v technice zpěvu. Byl to třeba Radúz z muzikálu *Radúz a Mahulena* nebo taky Vid ze *Hry o lásce, smrti a věčnosti*. Nepatří právě k těm nejtěžejnějším. Nemluvím tak třeba o Jidášovi či Jeanu Valjeanovi. Mám rád všechny svoje role.

Právě Jidáše ze slavného Jesus Christ Superstar jste zpíval i u Vídně ve speciální produkci přímo na březích řeky a vedle kolegů doslova ze všech koutů světa. Nebyl to stimulum nechat Brno za zády?

Viděl jste představení v rámci letních aktivit divadla, premiéra a reprízy však byly v nejpřestižnějším muzikálovém divadle ve Vídni. Jsem rád za každou nabídku, můj osobní i pracovní život je ale natolik spjat s Brnem, že jsem o tom nepřemýšlel. Navíc mám rád herectví situační, myšlenkové, emocionální a to bez dokonalé znalosti jazyka zvládnete jen těžko.

Jak dostat důvěry

Vraťme se k vrcholnému muzikálu. Vy jste se osobně setkal s Cameronem Mackintoshem, tedy člověkem, který má pod palcem právo na mnoho skvělých hitů. Jaké bylo setkání s jedním z nejslavnějších obchodníků s muzikálem na světě?

Cameron Mackintosh je skutečně na pozici big Boss. Nevykonává exekutivní úkony, spíše se s vámi potká a společensky pozdraví. Viděli jsme se spolu jen dvakrát. Je to usměvavý anglický džentlmen. On sám řeší velké projekty typu přesun *Mary Poppins* z Londýna na Broadway. Jeho pravou rukou je licencing director, v tomto případě úžasná, milá dáma Maria. S ní vyjednáváme většinu kontraktů.

Jak si lze představit nakupování muzikálu v Anglii do střední Evropy?

Jednání neprobíhají na bázi ekonomické. Tedy ne v první řadě. Zajímají je především ambice umělecké a dále pak schopnost je realizovat. Umělecká kvalita poskytnutého díla je pro ně stále na prvním místě, až teprve potom její tržní hodnota.

Neche se mi věřit, že nejde o byznys.

To mám na Angličanech právě rád. Zajímá je

především to, aby jim někdo neznehodnotil jejich práci. Teprve po ujištění, že jste „hoden“ této jejich umělecké důvěry, je řeč o penězích. Stačí si kupeckými počty spočítat, jak obrovským byznysem je uvádění úspěšného titulu na West Endu. Nepotřebují jakékoliv české divadlo jako zdroj příjmu.

A nedívají se Britové na česká odbytiště jako na nějaké západní Rusko, kde musí trnout, jestli jim to tam technicky nezmrví?

Nemají tento druh pohledu na svět, jsou mnohem kosmopolitnější než my. Důkazem je naše dlouhodobé přímé propojení s těmito agenturami ať už anglickými či americkými. Držíme česká práva titulů jako *Oliver!*, *Čarodějky z Eastwicku*, *Josef a jeho pestrobarevný kouzelný plášť* nebo třeba *Probuzení jara*. To snad jako odpověď stačí.

Můžu se zeptat na vaše další ambice, co se týče muzikálového importu?

Mám nějaké věci ve výhledu, ale opravdu nic konkrétního. Naš dramaturgický plán je ostatně plný až do roku 2012. Teď mám za sebou čerstvou premiéru *Chicaga* a sám chystám *Little Shop of Horrors* (*Kvítek z Horroru*) nebo *Jekylla a Hydeu*.

Městskému divadlu Brno se bez pohrdání a ironie říká dnes Mošoland, je ukázkou jakéhosi fungujícího a prosperujícího divadelního zázraku. Dokázal byste mi prozradit rezervy či nedostatky této divadelní země zaslíbené?

Necítím žádné zásadní slabiny. Pokud něco vnímám jako určitou zátěž, tak je to velký počet premiér v jedné sezoně. Jedná se však o poměrně těžkou otázku, zda je vůbec možné tento počet snižovat. Pro snižování by mohlo hovořit – velká personální, organizační či výrobní zátěž, proti pak – statut a tradice repertoárového divadla, velikost divácké obce a v neposlední řadě taky naše umělecké ambice.

Máte dva bezmála stejně staré syny se dvěma ženami. Stihnete dělit otcovskou lásku rovnoměrně?

Miluju je! Oba moji synové vyrůstají ve velké lásce celé naší rodiny de facto jako dvojčata a já si toho neskonale vážím.

Luboš Mareček,
Divadelní noviny č.8, 19.4.2011

SVĚTOVÁ SENZACE: ŽENA NA PAPEŽSKÉM STOLCI, V NĚMECKU MĚL PREMIÉRU MUZIKÁL PAPEŽKA V REŽII STANISLAVA MOŠI

Světovou premiéru muzikálu *Papežka* Denise Martina a Christopa Jila vypustil v německé Fuldě do světa tým vedený Stanislavem Mošou z brněnského Městského divadla. Na jaře příštího roku se *Papežka* objeví česky na jižní Moravě.

Zdramatizovaný světový bestseller Američanky Donny W. Crossové podle legendy, ve které učenlivá, inteligentní dívka v rozporu s dobovými společenskými a církevními konvencemi 9. století ukončí svoji životní pouť až po dobytí papežského stolce, se těší značné pozornosti. Všechna představení v Zámeckém divadle (680 míst) jsou beznadějně vyprodaná. Román Crossové vyšel ve třiceti jazycích (i česky, ale bez odezvy, kterou sklízí po celém světě). Jenom v Německu ho čtlo na osm milionů čtenářů.

Církevní kruhy oživení legendy s reálným základem nevitají. Představitelé římskokatolického kléru se nepohodlnou epizodu z dějin kléru o ženě na papežském stolci pokoušeli do mrtě vymýtít. Každý nový kandidát na papeže je ale dodnes nucen k formálnímu ověření mužství.

Jedná se samozřejmě spíše o součást rituálu. Pravdou ovšem zůstává, že jakási Jana, ke všemu z rodiny napůl pohanské, nejenom získala vzdělání v klášterní škole – shodou okolností ve Fuldě, připomínané v letopisech už roku 744. Po smrti bratra skončila v mužském převleku až v Římě a jako léčitel se uplatnila i u papeže... Blíže než k historickému tématu má Martinův a Jilův muzikál k žánru fantasy. Nejde třeba o věrohodnost kostýmů, nejen pro taneční složku docela moderně rozvolněných (Andrea Kučerová). Nikdo nebude prověřovat, jak v 9. století vypadaly hábity církevních řádů a jak se skutečně žilo v lesích a v raně středověkých sídlech. Autorům se ale obstojně podařilo – v přesných muzikálových mantinelech vážnosti životní pouti titulní postavy (Die Päpstin Johanna) a jemné ironie ke společenství, které ji obklopuje – ventilovat svár zápasů o moc v časech nor-

Bosch Rexroth

The Drive & Control Company

Společnost Bosch Rexroth, spol. s r.o., partner v oblasti hydraulických a pneumatických systémů, elektrických pohonů a mechanických lineárních systémů, představí své technologie již tradičně na 53. Mezinárodním strojírenském veletrhu, který se koná ve dnech 3.–7.10. 2011 v areálu brněnského výstaviště.

Expozici společnosti Bosch Rexroth, spol. s r.o. naleznete v pavilonu V a také na volné ploše A.

Kontakt:

Bosch Rexroth, spol. s r.o., Těžební 2, 627 00 Brno

Tel: 548 126 111, e-mail: info@boschrexroth.cz

www.boschrexroth.cz

Rexroth
Bosch Group

manských nájezdů a v období konstituování tisícileté církevní vlády světa.

Hudebně je *Papežka* rockově konvenčním dílkem s jednoduchými harmoniemi vzestupných a sestupných řad, ale se třemi, čtyřmi obstojnými duety a sóly, z nichž song Sabrina Weckerlinové (Jana) ve druhé části inscenace se vyhouplnul na přední příčky německé muzikálové hitparády.

Mošova režie je zkušená, řemeslně perfektní, s akcentováním klíčových momentů vzestupu a pádu hlavních postav – s hvězdou Isabelou Dörflerovou v rolích Janiny matky a Mariozy, s výraznými Mathiasem Edenbornem ze Švédska (Herold), Christianem Schönem (Anastasius) nebo Norbertem W. Coneadsem (papež Sergius). Papežku Janu zradilo nakonec ženství, věčně ho tajit nedokázala. Její cesta k vědění a k mírné vládě je však výrazem odvahy vzepřít se. Nese v sobě záblesk ženské emancipovanosti a výzvu určenou mužské sexistické populaci: mírnost, porozumění. Odkazem pro květnovou premiéru příští rok v Brně budí i dvojitá cesta muzikálu v české kotlině a v moravských úvalech: v okolí Vltavy se jak z blešího pytle rojí velká témata – ovšem nevalné až mizerné úrovně. A od Svratky vyjíždějí inscenace do západní Evropy – v kvalitě natolik ověřitelné, že třeba Moša je zván k inscenování v Německu (Holandsku, Rakousku, Lucembursku, Slovinsku, Chorvatsku, Itálii).

Jeden z plodů této invenčnější cesty se v Brně objeví hned 24. září: *Kráska a zvíře* Martina Doepkeho. Loni měl světovou premiéru v lucemburském Wiltzu.

Jiří P. Kříž, *Právo*, 12.8.2011

HOROR NA DRUHOU

Herci v Městském divadle Brno objevili svět parodie, zábavy a satiry a užívají si ho s vervou a radostí jim vlastní.

Po *Měsíčním kameni* máme možnost opět vidět *Kvítek z horroru*. Správně uvádím „opět“, protože v roce 1990 měl československou premiéru v Divadle bratří Mrštíků a roli Seymoura hrál Erik Pardus, pana Mushnika Karel Janský.

Nesmírně zvláštní rostlinka, kterou vypěstoval Seymour v květinářství pana Mushnika

jim přináší nejen peníze a úspěchy, ale žádá si i krutou daň. Aby rostla, živí se lidskou krví. Ale kde ji vzít? Neprozradím, to by vás už tolik nebavilo. Ale bavit vás určitě bude úžasná hudba v hudebním nastudování Dana Kalouska. A výkony Martina Havelky v roli sadistického dentisty Orina a v ještě několika dalších, stejně praštných rolích. Martin Havelka zraje jako víno!

O přestávce jsem si říkala, co mně tato hra připomíná. Pak to blesklo – kdysi dávno jsem četla knížku *Den tridifů* (půjčila jsem ji nějakému známému a už ji nevrátil). Tam se rozmnožovaly jakési kedlubny na dlouhé noze a zničily lidstvo. Tady je to květina, zvláštní, krásná a tak se hned najde podnikavec, který ji chce namnožit a umožnit každé americké domácnosti mít ji doma. Když to Seymour slyší, zděsí se a chce zasáhnout, ale už je pozdě. Toto je nejsilnější moment hry – memento pro lidstvo.

Režuruje Petr Gazdík, scéna a kostýmy Aleš Valášek. V hlavních rolích jsem viděla Jakuba Uličníka a Alenu Antalovou, ale určitě jsou stejně dobří alternující Lukáš Janota a Markéta Sedláčková.

Z rostliny nakonec vylezl řádně upocený Dušan Vitázek, který ji mluvil, zpíval a mlskal. Je jisté, že v MdB vznikl žánr divadla dokonale zábavy!

Potlesk vstojе zněl po celou dobu závěrečné písně v pěkně svižném tempu. Podupávali jsme si ještě na schodech a u šatny. Na představení bylo nezvykle hodně mládeže a všichni se výborně bavili. O přestávce bylo nejčastěji slyšet „Dobry!“.

Nada Parmová,
Blanenské a boskovické noviny, červen 2011

TEXT HRY PODLE RUKOPISU,
POŘÍZENÉHO
JOSEFEM POLOPRUTSKÝM ROKU 1866,
ZREKONSTRUOVAL V ROCE 1989
VOJTĚCH RON
A PRO JEVIŠTĚ UPRAVILA
HANA BUREŠOVÁ

Mojžíš

REŽIE HANA BUREŠOVÁ

PREMIÉRA NA ČINOHERNÍ SCÉNĚ

PARTNEŘI DIVADLA

ŽSD

AutoCont

AQUA dem s.r.o.
Dynamická stavební společnost

ALSTOM

Carmen Flora
květinářství a aranžování

Z STUDIO

PS BRNO

PSK Group
Dynamická stavební společnost

JSC BRNO s.r.o.

BUSINESS CENTRE
VÍDEŇSKÁ

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI

**RÁDIO
Petrov**
103.4 FM

SNIP & CO
REKLAMNÍ SPOLEČNOST

deník

Reogt
plakátovací plochy

DOKOŘÁN ŘÍJEN 2011 Městské divadlo Brno

Ředitel:

Stanislav Moša

Lidická 16, 602 00 Brno

Tel.: +420 533 316 301

Tel./Fax: +420 533 316 410

www.mdb.cz

Šéfredaktor:

jeř Kratochvíl

Prozatímní tisková mluvčí:

Klára Latzková

Grafická úprava:

Petr Hloušek

Lidická 16, 602 00 Brno

Periodikum registrováno
pod číslem MK ČR E 12150

167. číslo

Vydalo MdB za finanční podpory

Ministerstva kultury ČR

Uzávěrka: 20. 9. 2011

Náklad 7 000 ks

Titulní strana:

Andrea Kučerová: kostým
muzikálu Čarodějky z Eastwicku

CONY
cz

**24. – 26. října 2011
na Hudební scéně
rockový muzikál
Mozart!**

Na sklonku měsíce října
na jeviště Hudební scé-
ny ve zběsilém tempu
opět vtrhne rockový
muzikál o životě geniál-
ního hudebního skladatele Wolfganga Amadea Mozarta.

Muzikál slavných německých autorů Michaela Kunzeho a Sylvestera Levaye jsme v roce 2009 uvedli v české premiéře a od té doby se těší neobyčejnému zájmu diváků. Strhující příběh nejen o životě Mozarta, ale i o střetu výjimečného jedince s konzervativní společností, o vášních, lásce a touze po svobodě je plný silných melodií, výborných tanečních čísel a skvělých hereckých výkonů. V titulní roli se můžete těšit na Aleše Slaninu, který v loňském roce získal diváckou cenu pro nejoblíbenějšího herce v naší anketě Křídla. Pokud jste ještě neviděli *Mozarta!*, vykřičník v jeho názvu Vás jasně vybízí k jeho navštívení!

Návrh kostýmu Alexy pro muzikál Čarodějky z Eastwicku – Andrea Kučerová, foto: jeř Kratochvíl

Ivana Vaňková

ČARODĚJKY Z EASTWICKU